

Mše

na zahájení
jubilejního roku

Snímek Jiří Vopálenský / Člověka Víra

Katedrála sv. Štěpána
v Litoměřicích
29. prosince 2024
v 16.00 hodin

Ke společnému slavení zve všechny věřící litoměřické diecéze biskup Stanislav Přibyl

Bula vyhlášená Jubileum 2025 stanovuje kromě jiného způsob zahájení svatého roku. Papež otevře Svaté brány baziliky sv. Petra ve Vatikánu 24. prosince 2024 a následující neděli na svátek Svaté rodiny, Ježíše, Marie a Josefa (29. prosince) oslaví zahájení Jubilejního roku na celém světě diecézní biskupové spolu s věřícími ve svých katedrálách.

Po mši svaté bude slavnost v Litoměřicích uzavřena nešporami

OBSAH

Úvodník Vánoční přání biskupa	3
Pastýřský list na prahu Vánoc a Svatého roku 2025	4
Rozhovor Generální vikář se představuje Biskup v Africe Vizitace sester ve Španělsku	6 24 35
Reportáž Kněží a jáhni na pouti Budoucí jáhni začali dobrodružnou cestu Diecézní setkání mládeže Česko-německo-polský dialog Katecheté	12 20 22 36 40
Zprávy z diecéze	26
Charita Rozhovory s oceněnými Charitou Česká republika	30
Pozvánky ad. Z programu biskupa Knižní nabídka a pozvánky Iniciativa „Adopce kněží“	44 44 45

Fotografie na titulní straně časopisu:
Jáhen Michal Oleksák zahájil advent v Alzheimer Home Minkovice.
Snímek archiv domova

ZDISLAVA
časopis litoměřické diecéze
29. ročník • 2. číslo • 50 Kč

Milí čtenáři diecézního časopisu Zdislava,

o Vánocích, kdy oslavujeme narození našeho Pána Ježíše Krista, si můžeme uvědomit, jak velký je to dar, že nám Bůh dal sám sebe. Nejen kousek sebe a na chvíli, ale celého sebe a napořád. To nám přináší naději. Bez naděje se nedá žít. Proto tuto naději přijmeme a staňme se pro druhé svědky naděje.

A tak jako Bůh nám dal naději svým příchodem, budme svou blízkostí i my nadějí pro naše bližní.

Přeji a vyprošuji Vám radostné, pokojné a požehnané Vánoce.

Váš biskup Stanislav

Vážení a milí čtenáři Zdislavy!

Posíláme do vašich schránek, na fary a do kostelů litoměřické diecéze druhé a poslední vydání letošního ročníku našeho diecézního časopisu. Snažíme se v něm zmapovat dění v církvi na severu Čech od října až na samotný práh Vánoc.

Můžete se spolu s kněžími a jáhny vrátit na jejich společnou pouť s biskupem. Se Stanislavem Přibylem lze také v drobných zprávách, reportážích i rozhovorech vycestovat na řadu míst v diecézi, do Vatikánu či až do Afriky.

Všem, kdo ho neznají, představujeme generálního vikáře Radka Jurnečku.

Vypravili jsme se na diecézní setkání mládeže, dále za malými misionáři, za katechety i katechetkami, s představenou premonstrátek za sestrami do Španělska, ale také přibližujeme nové kanovníky katedrální kapituly. Jsou nejen z Čech!

Svou formaci pro službu diecézi zahájila bez jednoho dvacítky aspirantů trvalého jáhenství. Co je čeká a co jsou zač? K čemu budou? Čtete v reportáži a anketě.

Přátelé milí, všechny z vás, kdo jste měli předplacená čtyři vydání již uplynulého ročníku Zdislavy, prosím o strpení. O nic nepřijedete, ač vyšla jen dvě. Příští rok jich čekejte šest. Dostát závazku čtyř vydání v tak krátké době od výroby letošního prvního čísla nebylo v našich silách. Díky, že zachováte přízeň.

Jiří Nývlt,
redaktor Zdislavy, nyvlt@dlm.cz

Pastýřský list na prahu Vánoc a Svatého roku 2025

Milí přátelé, sestry, bratři, jáhni a kněží,

stojíme na prahu vánočních svátků a současně na prahu Svatého roku, Jubilea 2025.

Svaté roky mají hlubokou souvislost s dobou, kterou nyní prožíváme, totiž s Adventem a Vánoce, protože jubilea se vztahují vždy k tajemství Kristova Vtělení. Za pár dní si tedy budeme – navzdory všem nepřesnostem a nejistotám ve výpočtech kalendáře – připomínat 2025 let od narození našeho Pána. Nejen v pohodě svých domovů, ale i ve společenství církve. Poté co papež František otevře o vánoční noci svatou bránu v bazilice sv. Petra v Římě, budou diecéze na celém světě se svými biskupy slavit zahájení Svatého roku ve svých katedrálách v neděli 29. prosince. V naší katedrále to bude v 16 hodin a já se velmi těším, že se na této slavnosti setkáme.

To, že se v Ježíši Kristu Slovo stalo Tělem, změnilo naprosto běh světa. V mnoha jazycích se dělí historie na dobu před Kristem a po Kristu. Je tomu tak i u nás, i když se během doby totality začalo používat spíše označení před naším letopočtem a našeho letopočtu. Jenže proč by se měl letopočet? Protože se stalo něco tak zásadního, že to zcela „vynulovalo tachometr dějin“. A to je právě to, co si připomínáme a slavíme o Vánocích. V Ježíši Kristu, v malém Dítěti, se k nám jednou provždy sklonil Bůh a zůstal s námi. První Advent se naplnil. Jak se modlíme v Zachariášově kantiku: „Pochválen buď Hospodin, Bůh Izraele, neboť navštívil a vykoupil svůj lid.“ (Lk 1,68) Znamená to ovšem, že Bůh přišel jen na návštěvu, něco s námi zažil, ale pak se zvedl a zase odešel? Nikoli. Jeho příchod je sice historicky ukončen Ježíšovým nanebevstoupením, ale ve skutečnosti platí to, co se zpívá v mé oblíbené vánoční písni *Adeste, fideles*: „Bůh s námi je spřízněn, lidský úděl sdílí.“ (JK 219, 4. sloka) A tento úděl sdílí jednou provždy. V Kristově příchodu se ukázala jeho věrnost a naplnění slibů, jak zpívá Panna Maria v Magnificat: „Ujal se svého služebníka Izraele, pamatoval na své milosrdenství, jak slíbil našim předkům, Abrahámovi a jeho potomkům navěky.“ (Lk 1,54-55)

Co to konkrétně znamená pro náš život? Znamená to, že v našem životě neexistuje situace, která by postrádala naději, tedy která by byla beznadějná. Říká se, že naděje umírá poslední, ale díky Kristově příchodu a tomu všemu, co pro nás udělal: narození, učení, utrpení, kříži, hrobu a slavnému zmrtvýchvstání, je tato křesťanská naděje nesmrtelná.

A to je třeba si připomínat, slavit a žít. Proto také papež František „zasvětil“ právě začínající Svatý rok naději. Bula, tedy listina, kterou rok vyhláší, se jmenuje „Naděje neklame“. A o naději vypráví. Když Svatý otec mluví o znameních doby, tedy o tom, co naši dobu charakterizuje, mluví o znameních naděje, která naplní naše touhy po pokoji, po životě, po štěstí. Zdůrazňuje, že naději potřebují uvěznění, nemocní, ti, co nemají domov, a zvláště pak mladí lidé, kteří bez naděje nemohou žít.

My křesťané máme být znaméním naděje, protože Kristus přinesl naději do našich životů. Jak to má vypadat? Má to být naděje na život věčný. Ale ruku na srdce: jsou naše životní plány a perspektivy vyjádřením této naděje, nebo spíše žijeme, jako by dnešní den byl poslední a my jsme museli urvat, co se dá? Má

¹ *Spes non confundit.*

to být současně naděje na život s Bohem, nebo chcete-li na nebe. Ale nežijeme někdy tak, že spíše svému okolí ukazujeme, že Bůh neodpouští, nedává šanci a my to od něj už vlastně ani nečekáme?

Vidíme, že abychom se mohli stát znaméním naděje, potřebujeme sami naději zakusit. Jedním z prostředků, kterými se křesťanská naděje posiluje, je odpuštění. Církev nabízí na naše zašmodrchané životy především dva prostředky. Jedním z nich je svátost smíření a druhým jsou odpustky, které mají svůj zvláštní význam právě jako plody jubilejních roků.

Vím, že **slovo odpustky** kvůli jejich nesprávnému užívání nebo zneužívání v minulosti nemá dobré jméno. Dnes je tomu ale zcela určitě jinak. Pokusím se to vysvětlit.

Svátost smíření nám zajišťuje, že Bůh maže naše hříchy. (...) Nicméně, jak víme z vlastní zkušenosti, hřích zanechává stopy, má důsledky, a to jak vnější – tedy spáchané zlo – tak vnitřní, protože vyvolává lpění na tvorech a stvořených věcech, které musí být očištěno. V našem lidství přetrvávají zbytky hříchu. A ty je možné odstranit právě odpustky. Svatý papež Pavel VI. napsal, že sám Kristus je naším odpustkem, protože jak odpuštění hříchů, tak odpustky čerpají právě z Kristovy milosti (Bula *Spes non confundit*, čl. 23).

Kristus, který s námi sdílí náš úděl, tím, že se stal člověkem, se nenarodil jen proto, aby tu s námi pobyl, ale aby nás někam posunul. Aby nám přinesl odpuštění a naději na život věčný. A také, aby nás naučil, že i my máme být těmi, kdo odpouštějí druhým, a tak jim nesou tuto naději.

Již zmiňovaná moje oblíbená vánoční píseň *Adeste, fideles* pokračuje dále slovy: „Láskou za lásku Pánu odpovíme.“ Ta láska nespočívá jen v tom, že jemu, Kristu, řekneme, že ho máme rádi, ale že budeme prokazovat lásku svým bližním, protože on sám řekl, že „*cokoli jsme udělali pro jednoho z nejposlednějších, udělali jsme pro něho.*“ (Mt 25,40)

Milí přátelé, litoměřičtí diecézané, ze srdce vám všem přeji, abychom prožili mimořádné Vánoce. Vánoce, kdy najdeme odvahu udělat krok vstříc tomu, abychom přijali od Pána všechna znamení naděje, a tak se sami stali svědky naděje. On se nám zcela odevzdal do rukou jako bezmocné novorozeně, odevzdejme se do rukou i my jemu. Zažijme radost tím, že sami uděláme radost někomu jinému. Věřím, že nás to naplní hlubokým pokojem a současně se tak staneme Kristovými svědky, jak říká apoštol Petr ve svém listu: „*Buďte stále připraveni obhájit se před každým, kdo se vás ptá po důvodech vaší naděje.*“ (1 Petr 3,15)

Přeji Vám milostiplné,
požehnané a radostné Vánoce!

† Stanislav, biskup

+ Stanislav

Tři stovky nově jmenovaných biskupů z celého světa se v Římě učily, jak se co nejlépe ujmout své nové pastýřské role. Svě jim k tomu přišel

Co se dozví nový biskup... ve Vatikánu?

řící i papež František. Mezi biskupské nováčky se do Věčného města z Litoměřic vypravil i Mons. Stanislav Přibyl

Biskupové nechodili po jednotlivých vatikánských úřadech, aby se učili, s kým či jak jednat. K tomu slouží návštěvy Ad limina, kdy jezdí do Vatikánu celé biskupské konference.

Bylo to formační setkání, vzdělávání. Přicházeli jim přednášet kardinálové, kteří stojí v čele jednotlivých vatikánských úřadů. Takže například prefekt dikasteria pro nauku víry Víctor Hernandez zprostředkoval teologickou vizi papeže Františka v předávání víry, kolegialitě a synodalitě. Za kardinála Parolina musel zaskočit kvůli zahraniční cestě zástupce státního sekretariátu, který přednášel o úloze církve v globalizovaném světě. Dostala se jim také spousta praktických postřehů o liturgii, dialogu kultury, Jubilejním roce 2025 a samozřejmě o Synodě o synodalitě.

„Náš krajan Michael Czerný nám nabízel svou vizi, jak pojmout rozdělení a náboženské, politické i kulturní konflikty a jak dojít ke smíření. Velice zajímavě pak mluvily dvě dámy z dikasteria pro laiky a rodinu o významu manželství a rodiny v církvi a hlavně o vztahu biskupa vůči rodinám a jejich formaci. Naším úkolem je k rodině přistupovat jako k domácí církvi. To mi přišlo velice zajímavé a určitě to budu ještě domýšlet,“ popsal biskup Přibyl.

Hovořili také o digitálním světě. Jak jej využít pro evangelizaci a jak se postavit k umělé inteligenci jako k morálnímu fenoménu. S vynikající přednáškou vystoupil Paolo Benanti, který je profesorem na papežské univerzitě Gregoriana. Popisoval morální úskali algoritmů, které nejen „předkládají“, co je zajímavého a zábavného na sociálních sítích, ale mohly by znamenat také nebezpečí – například v situacích, kdy by měly rozhodovat o dávkování léků, případně sortování pacientů k léčení či k neposkytnutí zdravotní péče. „Překvapilo mě, jaké kapacity k tomuto tématu v církvi máme - Benanti je poradce při OSN a nesmírně erudovaný člověk,“ přiblížil biskup.

Audience u papeže

Na audienci biskupové-nováčci sice hodinu čekali, ale on pak přišel a „bez papíru“ sedl si mezi ně a řekl, že kdo má kuráž, ať se ptá.

Papež opakovaně zdůrazňoval, aby se v biskupské službě hlavně nenechali unavit. „Víru, kterou jsme přijali, musíme sdílet. Pokud ji máme a zastavíme její proud, tak je to, jako když se z vody stane stojatá. Začne se rozkládat a páchnout,“ uvedl biskup.

Na pomoc si papež vzal evangelní příběh o pozvání na svatbu. Pastorační přístup (nejen) biskupů by měl být všechny přijmout a vzít je dále. A teprve až když jsou „uvnitř“, tak zjišťovat, kdo má či nemá svatební šaty. Nikoho nenechat venku a nesortovat

lidi u hned u vchodu, ale všechny shromáždit a pak jim pomoci si ve všem „udělat pořádek“.

„Papež každému z nás podal ruku. Představil jsem se a poděkoval mu za podporu při povodních, kterou nám projevil při generální audienci,“ podělal se Stanislav Přibyl.

Přátelství a zážitky

Stanislav Přibyl si přivezl do Litoměřic nová přátelství s řadou spolupracovníků z celého světa. Například s biskupy z Finska, Spojených států, Kypru nebo Bulharska. „Potkal jsem dokonce dva biskupy, kteří mají blízké vztahy k naší zemi – jeden pochází z Tanzanie a žil na české koleji Nepomucenum a druhý spolupracuje s pražskou arcidiecézní Charitou a je z Indie,“ doplnil.

Čtyři noví biskupové z kongregace redemptoristů po setkání s papežem Michael Smolinski, Alfonso Amarante, Michael Brehl a litoměřický Stanislav Přibyl. Snímek archiv litoměřického biskupství

Jako nejsilnější zážitek z cesty do Věčného města Stanislav Přibyl popsal svou návštěvu u hrobu apoštola Petra. „Držel jsem mitru a na ruce měl prsten, který mě poutá k diecézi. Obojí jsem položil na náhrobek a modlil se, aby mi byl sv. Petr průvodcem v biskupské službě,“ uvedl a doplnil: „Oslovující byly i papežovy akcenty. Například: nikdy nepředělávejte, nedeformujte nauku. Obsah víry je dán, ale nám má jít o to, jakým způsobem je předáván. Celé to byl neobyčejný zážitek, který mě vynesl z lokálních poměrů Litoměřic do světové církve, univerzální, bohaté a zkrátka katolické. Zásadním způsobem to usměrňuje, jak potom jednat doma, rozšiřuje to obzor. Nedá se to nastudovat nebo někde vyčíst, to je potřeba zažít.“

Jiří Nývlt

Kdo ho neznáte, seznamte se: generální vikář Radek Jurnečka

Kdo je generální vikář litoměřické diecéze?

Radek Jurnečka je rodák z Boskovic (* 28. ledna 1972), do letošního března arciděkan v Liberci, nyní generální vikář litoměřické diecéze.

Do litoměřické diecéze přišel z Moravy, své dětství prožil v Letovicích. Protože kvůli své víře nedostal doporučení ke studiu na střední škole, vyučil se elektrikářem. Teprve v roce 1990 nastoupil na Biskupské gymnázium v Brně, které ukončil maturitou v roce 1992. Po roce stráveném v teologickém konviktu v Litoměřicích vystudoval v letech 1993 až 1998 Cyrilometodějskou teologickou fakultu Univerzity Palackého v Olomouci.

Poté působil ve farnosti Přepeře u Turnova. Nejdříve tři a půl roku jako pastorační asistent, pak půl roku jako jáhen a po kněžském svěcení 29. června 2002 (světitel Josef Koukl) se stal administrátorem farnosti a kaplanem (farním vikářem) v Turnově. Primici sloužil 5. července 2002 v kostele sv. Prokopa v Letovicích a děkovnou mši pak 14. července 2002 v kostele sv. Jakuba v Přepeřích.

Následující rok mu byly jako administrátorovi excurrento svěřeny také farnosti Kněžmost a Boseň a po úmrtí P. Rudolfa Prchala farnosti Loukov, Loukovec, Březina a Všeň. Od 1. července 2004 se stal vedoucím Diecézního katechetického centra litoměřické diecéze a od 1. srpna téhož roku také administrátorem děkanství Mnichovo Hradiště, kam se odstěhoval.

K 1. červenci 2010 byl jmenován arciděkanem v Liberci a správcem farností v Kryštofově Údolí, Stráži nad Nisou a v Křižanech.

Po svém biskupském svěcení jej Mons. Stanislav Přibyl jmenoval generálním vikářem litoměřické diecéze a zároveň administrátorem poutního místa Horní Police.

Co má na starosti generální vikář

Je nejbližším spolupracovníkem diecézního biskupa (často se o něm říká, že je jeho alter ego – druhé já). Má stejnou výkonnou moc, pokud si ji biskup nevyhradí pro sebe nebo pokud ji nesvěřil do pravomoci některého biskupského vikáře, což zatím není případ litoměřické diecéze. Stejně jako biskup je statutárním zástupcem Biskupství litoměřického. Generální vikář je ředitelem kurie (biskupského úřadu) a je bezprostředně nadřízen jednotlivým oddělením. Pro operativní řízení a koordinaci správních záležitostí Biskupství litoměřického svolává a řídí porady podřízených oddělení kurie. Z titulu své funkce je členem biskupské rady, poradního orgánu biskupa, kterému je povinen předávat zprávu o hlavních záležitostech, které kurie vyřizuje. Nikdy nesmí jednat proti vůli a úmyslům biskupa.

Ulovit našeho generálního vikáře Radka Jurnečku na rozhovor trvalo několik týdnů. Není přítom stydlivý, ani falešně skromný, ba ani líný. Ačkoliv stojí v první linii (proto ho chceme představit těm, kdo ho neznají), dělá přesně to, co se od generálního vikáře čeká: je alter ego biskupa. Jeho druhé já.

Vy nejste původně z litoměřické diecéze, ale z „Moravěnky krásné“. Jak jste se tu ocitl?

Ve čtvrtém ročníku v semináři jsem se nepohodl s brněnským biskupem a pak jsem tam pobyt ukončil. Poslední ročník teologie jsem dostudoval jako laik. Lámal jsem si hlavu, co dál se životem, kam nastoupit. Chtěl jsem se věnovat pastorační činnosti, tam mě to táhlo. Otevřel jsem tenkrát Katolický týdeník a tam byl inzerát, že do Turnova shání pastoračního asistenta. Ačkoliv jsem měl domluvenou práci v ústavu pro tělesně a mentálně postižené, tak jsem se přihlásil. Byl jsem pozván – považte – na výběrové řízení. Hlásilo se nás tenkrát pět. No a za pár dní mi přišlo vyrozumění, že mě berou. Udělal jsem rozhodnutí, kterého ani trochu nelituju: „Půjdu do tam zkusit“. Znamenalo to obrátit život naruby, přestěhovat se, ale hlavně pro mě vznikla možnost věnovat se tomu, o čem jsem si myslel, že by mělo být smyslem mého žití.

Snímek archiv farnosti Liberec

Takže takhle to bylo!

Nejdřív jsem se tedy stal pastoračním asistentem. Za čas jsem se bavil s otcem biskupem Josefem Kouklem o tom, jestli by byla někdy nějaká možnost svěcení. Dostalo se mi odmítavého stanoviska. Tak jsem vytrvale pracoval dál. A jednoho krásného dne, psal se rok 2001, přišlo najednou přijetí a kladné stanovisko. No a od té doby jsem součástí diecézního kléru.

Nechybí vám tady na severu Čech po těch letech Morava?

Morava je jiný svět, severní Čechy jsou jiný svět. Moravská církev byla za doby mého dospívání masová, kdežto tady se pracuje s jednotlivci. Je to velmi intenzivní a osobní setkávání s lidmi. Málodky se stane, že oslovuji nějaký dav. To je specifická okolnost tohoto kraje. Potkal jsem tady spoustu dobrých lidí a celou řadu Moravá-

ků, kteří sem přišli kvůli rodině, práci a vzdělávání a už tady s láskou k tomuto regionu (nebo svému protějšku) zůstali. Kněžská služba tady má velký smysl a stojí na vzájemném obhacování a obdarování – od člověka k člověku.

Věnujete se i pastoraci ve věznicích. Tam je to ještě větší setkávání člověka s člověkem.

Ano. A je to velice specifický prostor. Přišel jsem k tomu jako slepý k houslím. Když jsem byl ve svém posledním působišti, tedy v Liberci, asi půl roku, přišel za mnou salesián, který pracoval v liberecké věznicí, s tím, že je převelen do Prostějova a že je zapotřebí, aby do vězení někdo docházel a navázal na jeho práci. Říkal jsem si, že když je to na území mé farnosti, tak to vezmu jako další, novou výzvu. Začínal jsem jako dobrovolník na dvě hodiny týdně, až z toho byl skoro poloviční úvazek a i teď tam dojíždím, dokud je to aspoň trochu možné.

Tam se setkáváte s lidmi, kteří jsou nepředstavitelně zatíženi. Svým dětstvím, dospíváním, jsou pokřivení lidmi, kteří je měli naopak vychovávat, mají za sebou zneužívání, bití od těch nejbližších. Tato pokřivenost v nich způsobila mnohé rány, bolesti, návyky i sklon ke zlobě či agresi. Kvůli tomu všemu pak končí ve vězení. A vězeňský kaplan se pak dostává do jejich blízkosti, slyší jejich životní příběhy a může jim začít pomoci rozvažovat, co je v nich zapletené, a pomáhat k jinému náhledu na svět. Podávám jim pomocnou ruku, aby pochopili, na čem se dá budovat další život a jak stavět mosty od člověka k člověku i k vlastní existenci.

Už jste zmínil, že vaše poslední „štace“ před „generálním vikářováním“ byl Liberec. Jak se vám odtamtud po čtrnácti letech letech odcházel?

Nejdřív mi trvalo asi pět let, než jsem si tam zvykl a zabydlel se mezi lidmi. A těch čtrnáct let bylo opravdovým požehnáním. Povedlo se nám navázat faru nebo farnost mezi celou řadu dalších institucí, vybudovat přátelské vztahy. Církev tu nestála bokem, ale byli jsme společností, se kterým se počítá. Stali jsme se součástí spousty aktivit a měli tam nezastupitelné místo – ať to byl kraj, město, školy, hudební škola, organizace a firmy, které půjčují sály nebo pořádají společenské akce. Vytvořili jsme přátelské osobní vazby mezi lidmi. Mám z toho radost.

Na druhou stranu se nepodařilo dotáhnout do konce spoustu věcí. Nedotáhl jsem některé opravy. Nepovedlo se mi dát dokupy soudržnou skupinu nebo skupiny mladých lidí, kteří by „fungovali“ beze mě. Ale to teď můžou táhnout a dotáhnout ti mladší.

Ale církev by měla a mohla být taková jako v Liberci i jinde.

K tomu by měla vést naše snaha být misijní církví. Měli bychom mít takové ambice na úrovni církve v severních Čechách, v litoměřické diecézi. Spolupracovat se všemi, kdo mají dobrou vůli a s nimiž najdeme společné cíle na městech, v sociálních službách, s lidmi, kteří pracují ve vojenství, ve vězeňství, v nemocnicích, se školami. Tam všude bychom měli být přítomni nejenom svojí činností a prací, ale osobnostmi, kterých je v naší diecézi stále hodně.

Jak litoměřickou diecézi vidíte, jak jí rozumíte teď, když jste alter ego, tedy druhé já biskupa?

Je různorodá. Veliký rozdíl je mezi západním a východním cípem i mezi jednotlivými vikariáty. Než jsem přišel na Litoměřicko, neměl jsem úplně představu o tom, jak je ten rozdíl velký. Můj děda mě vždycky učil, že jaká je půda a příroda,

takoví jsou lidé. Je tu velká rozdílnost v porozumění světu, vlastnímu životu – třeba v oblasti Libereckého kraje mi církev připadá taková družnější než jinde. Ale neříkám, že je něco špatně! Jen, že jsme velice různí. Moc se mi to vlastně líbí, stejně jako velká spousta aktivních lidí. Jen mi přijde, že někdy neumíme jejich potenciálu a umu využít. Neumíme je přitáhnout, abychom byli partneři nebo přátelé.

Mluvil o tom biskup na kněžské pouti v Doksanech, hovoříte o tom jistě i spolu. Čekají nás asi postupné změny ve způsobech pastorace, ve správě farností. Kněží jsou kromě duchovní péče správci nemovitostí. Řada farností je úplně bez kněze a jinde chodí do kostela máličko lidí. Jak na to bude nutné reagovat?

Budeme muset změnit uspořádání farností i přístup k pastoraci. Naše duchovní správa s farnostmi a kostely na dohled od sebe je zastaralá, nefunkční – trvá od doby Marie Terezie. Na druhou stranu nemůžeme působit jen ve městech a venkov opustit. Musíme vzít v úvahu to základní: co je to farnost? Živé společenství. A tato živá společenství musí tvořit základní buňky celé diecéze. Je přítom úplně jedno, jestli je to vesnická farnost, maloměsto, nebo stotisícový sídelní celek. Odtud se musí vše obnovovat, odrážet.

Bude nutné odbřemenění kněží od jejich správních a majetkových povinností. Zvláště pokud se neorientují v ekonomice, managementu a hospodaření s majetkem. Nikdy to nedělali, nestudovali. Rozumí přece spíše kněžské službě a duchovní povaze farností a to se musí stát primární – a řeknu to asi příkrě – hlavní a jedinou činností jejich života. A jak říká biskup: musejí mít čas i na duchovní život a z něj pak těžit a rozdávat.

A co si představíte pod tím pojmem odbřemenit?

Součástí živých společenství jsou podle mé zkušenosti lidé, kteří budou muset vzít a nést odpovědnost za majetek v tom nejširším slova smyslu. Pečovat o budovy, řešit správní záležitosti, vést účetnictví – pečovat o ty materiální věci.

Společně s biskupem si myslím, že musíme tu diecézi vystavit nejen na službě kněží, ale také na trvalém jáhenství a vzdělaných aktivních laicích. Vytvářet pro to všechno podmínky jsou priority, které jsou teď před námi.

Jiří Nývlt

Radek Jurnečka při Červené středě v Litoměřicích. Snímek Jana Chadimová / Člověk a Víra

Katedrální kapitula u sv. Štěpána v Litoměřicích se rozrostla

Na svátek sv. Václava uvedl biskup Stanislav Příbyl mezi desítku současných členů svatoštěpánské kapituly čtyři nové kanovníky.

U oltáře přivítal kvarteto kněží, které do kapituly jmenoval. Jsou jimi generální vikář P. Radek Jurnečka, farář z Bělé pod Bezdězem P. Kamil Škoda a dva „sousedé“: P. Holger Kruschina z řezenské diecéze a P. Štěpán Delan z drážďansko-míšeňské. V katedrále proto zněla z biskupových úst čeština, němčina a jazyk Lužických Srbů.

„Je pravdou, že z kapituly se může stát sbor vyparáděných kněží a nic dál. To bych byl ale opravdu nerad,“ upozornil přítomné kanovníky biskup Stanislav Příbyl. Kapitula má podle jeho slov spolupracovat s biskupem a mít vliv na diecézi. „A já jsem za každého aktivního a iniciativního spolupracovníka rád, proto ji obnovuji

a doplňuji. Rozhodně to není jen nějaká historická záležitost,“ zdůraznil biskup.

Mezi kanovnickými lavicemi přivítal biskupa probošt kapituly P. Józef Szeliga: „Děkuji, že jsme pro vás sborem pomocníků a přátel. Díky také za jmenování kanovníků ze sousedních diecézí, protože církev státní hranice nezná a spolupráce jí vždy prospívá.“

Katedrální kapitula u sv. Štěpána v Litoměřicích je stále společenství kněží, kteří patří staletí mezi nejbližší spolupracovníky biskupa. Členství v kapitule trvá do doby dosažení emeritury kanovníků v 75 letech.

Ozdobou slavnosti byly lužicko-srbské kroje

Jejich úkolem je především společná modlitba za diecézi a biskupa a péče o liturgii.

„Přeji si, aby tato katedrála pulzovala životem, aby bila jako srdce, jako srdce této diecéze,“ zdůraznil biskup. Proto si pozval kanovníky, aby svou aktivitou a invencí přispívali k tomu, aby tento chrám nebyl jen stavbou. „Vyjadřují to mnohé jazyky tím, že mají jedno slovo pro kostel a církev,“ upřesnil biskup. Utvářet církev pak podle

Holger Kruschina

jeho slov znamená hlásat a žít svou víru. „A hlásání víry a modlitba jsou pro litoměřickou kapitulu konstantou po celou její tisíciletou existenci. Víra je vztah a je třeba o ni pečovat jako o ostatní naše lidské vztahy,“ povzbudil biskup kanovníky, ale také jejich hosty, na které se také obrátil. Zvláště pak na ty ze sousedních německých diecézí: „Věřící německé národnosti byli součástí naší diecéze po celá staletí až do poválečného vyhnání. Chci vést místní církev po cestě smíření,“ zdůvodnil biskup Příbyl své rozhodnutí přizvat mezi čestné kanovníky dva cizince. Jak uvedl, v případě P. Holgera Kruschiny je to také projev vděčnosti za jeho činnost v rámci Sudetoněmeckého kněžského díla, jehož je předsedou. P. Štěpán Delan pak podle biskupových slov reprezentuje přátelství a úzké vztahy, které spojuje společné křesťanské svědectví Čechů, Němců a Lužických Srbů. P. Delan pravidelně doprovází příslušníky lužicko-srbské národnostní menšiny ze Saska na poutní místa v Čechách. „Váš kanovníkát je také výrazem díky za vaše nasazení při pomoci českým kněžím v době komunismu,“ připomněl P. Delanovi litoměřický biskup.

Svatoštěpánská kapitula byla založena roku 1057. Do její zakládací listiny byla na počátku 13. století zapsána první česká písemně zaznamenaná a doložená věta: „Pavel dal jest Ploškovických zemu, Vlach dal jest Dolas zemu bogu i svatému Štěpánu se dvěma dušníkoma, Bogučejú Sedlatú.“

Každou neděli mívají litoměřičtí kanovníci v sedmácti hodin společnou modlitbu nešpor, která je otevřená veřejnosti.

(jmn)

Kamil Škoda

Štěpán Delan

Jako Němec jsem vyrostl v „kultuře vzpomínání“

Milé sestry a bratři v litoměřické diecézi, rád bych vás srdečně pozdravil a trochu se vám představil. Biskup Stanislav Příbyl a kapitula katedrály svatého Štěpána mě na svátek svatého Václava přijali mezi sebe jako čestného kanovníka.

Když se seznamuji s lidmi, často se ptají, jak správně vyslovit mé jméno. Moje bavorská matka ho vždy vyslovovala s důrazem na dlouhé „i“, což je velmi německé. Můj otec ho naopak vždycky vyslovoval česky, jako vy všichni - a já to od něj hrdě převzal. Stejně jako mnoho

jsem cítil, že je zde silný kořen, který je pro mě důležitý, i když jsem doma v Bavorsku.

Můj otec Heinrich bohužel zemřel v roce 1997, takže jsem neměl možnost poznat jeho „starou vlast“ spolu s ním. Narodil se v roce 1936 a jeho rodný list byl v češtině, takže se jmenoval Jindřich.

V roce 2006 jsem se dozvěděl o společenství Sudetoněmecké kněžské organizace. Založili ji po druhé světové válce spolubratři, kteří odešli z Čech a Moravy spolu s německy mluvícím obyvatelstvem. Všichni měli stejnou zkušenost a chtěli se navzájem podporovat. Další „generací“ byli studenti teologie s německo-českými kořeny. Ti dodnes tvoří „staré jádro“ naší kněžské organizace. Nepěstují však jen společenství a vzpomínky, ale v posledních dvaceti letech si především dali za cíl budovat mosty do „staré vlasti“ a podporovat tamní spolubratry. Jsem velmi hrdý na to, že v našich řadách máme nyní několik spolubratřích z České republiky (a dokonce i ze Slovenska) a že mým zástupcem je kněz z Brna. Každoročně pořádáme dny setkávání kněží, střídavě v Německu a v České republice. Kromě toho každý rok zveme starší české spolubratry, kteří sloužili v době komunismu, aby strávili týdenní dovolenou v Německu.

Jako Němec jsem vyrostl v „kultuře vzpomínání“. Z bývalých nacistických koncentračních táborů jsou dnes památníky. Chtějí přispět k tomu, aby se na oběti nezapomnělo, a slouží jako připomínka toho, že zločiny, jaké páchali Němci, se už nikdy nesmí opakovat. Narodil jsem se v roce 1971 a nemám „vinu“ na tom, co se stalo, stejně jako můj otec, který byl malé dítě. Nejsme „vinní“, ale jsme „zodpovědní“.

Jako kněz vím, co to může s člověkem udělat, když neuzná vinu a nepřijme odpovědnost. Moje služba spočívá v tom, že pomáhám lidem smířit se a uzdravit a připomínám jim, že všichni jsme děti jediného Otce v nebesích, který každého, kdo činí pokání, bere do své náruče.

Když se dívám na konflikty, jako je ten v Izraeli/Palestině nebo dnešní válka na Ukrajině, říkám si: jak těžké bude znovu žít spolu ve smíření - a jaké máme jako sousedé štěstí, že nacionalismus trvale neotrávil naše srdce. To, že dnes můžeme stavět mosty s našimi „sousedy“, je požehnáním a štěstím. Proto mě tak potěšilo, že jsem mohl být jako čestný kanovník v Litoměřicích opět tak trochu „doma“.

Moji prarodiče zůstali v Bavorsku vždy cizinci, otec byl možná rozpolcený mezi dvěma „vlastmi“. Nyní mám to štěstí, že jsem „doma“ tu i tam!

Kéž Bůh žehná vám i naší společné práci pro jeho království míru a lásky!

Holger Kruschina

Dějiny nás zavazují společně kráčet cestou Ježíše Krista

Vážený pane biskupe Stanislave, ve vašem biskupském znaku čteme pozdrav Pax vobis. Je projevem vašeho přesvědčení o důležitosti přátelství, úzkých vztahů a společného křesťanského vyznání českého, německého a lužickosrbského národa. Je dobrým základem míru v době, kdy mezi lidmi panuje tolik svárů a nepřátelství. Jako biskup litoměřické diecéze jste kromě dvou českých sídelních kanovníků jmenoval též dva čestné kanovníky kapituly při katedrále svatého Štěpána. Jednoho ze západní části Německa - faráře Holgera Kruschinu, předsedu Sudetoněmeckého kněžského díla. A druhého z východní části Německa. Litoměřiko bylo domovem Čechů a Němců společného katolického vyznání. Součástí vašeho programu, pane biskupe, je snaha o smíření mezi národy, čímž obohacujete život ve vaší diecézi. Moje jmenování čestným kanovníkem litoměřické kapituly chápu jako výzvu k budování dobrého sousedství našich diecé-

z Litoměřice a Drážďany - Míšeň a upevňování dobrých vztahů Čechů a Lužických Srbů. Počátky křesťanství nás spojují v osobě svatých Ludmily pocházející z kmene Pšovnanů - babičky, patrona českého národa svatého Václava, jehož svátek dnes slavíme. Rovněž nás spojují poutní místa ve vaší diecézi Krupka, Bohosudov a také Filipov, Jablonné v Podještědí, Hejnice a další. Déle než 300 let putují lužicko-srbští věřící do Bohosudova k bolestné Matce Boží. Před 35 roky naši mladí křesťané tradici tohoto putování obnovili, takže dnes se opět stovky Lužických Srbů shromažďují v Bohosudově při poutní mši svaté. Po reformaci mnoho mladých Srbů studovalo na gymnáziích a univerzitách v Čechách, na Moravě a v Polsku. Protože ovládali vícero cizích jazyků, zůstávala většina z nich po studiích u vás pro duchovní službu, tím ale chyběli doma. V této nouzi pomáhal kněžský lužický seminář v Praze na Malé Straně. Takřka 200 let se v něm vzdělávalo přes 800 lu-

žickosrbských, německých a dalších zájemců o kněžskou službu. Po II. světové válce v roce 1945 naši lidé od českého národa obdrželi velkou pomoc, mimo jiné také v regionech litoměřické diecéze - s ní jsou spojeny počátky lužickosrbského školství ve Varnsdorfu, Liberci a České Lípě, počátky srbského knihtisku v Rumburku a vysílání rozhlasu z Prahy či prázdninové pobyty pro děti a mnoho dalšího. Dodnes jsme za tuto pomoc velmi vděční. V naší farnosti Radwor jsme před několika lety pod oltářem našli tento nápis: „Léta Páně 1659 dne 30. srpna šlechtyn a nejdůstojnější pán Maximilian Rudolf baron von Schleinitz z Boží a apoštolského stolce milosti první litoměřický biskup tento oltář k Boží cti a cti Všem svatých vysvětil a do něj relikvie svatých mučedníků Felixe a Cyriaka uložil.“

Tímto způsobem nás dějiny zavazují společně kráčet cestou Ježíše Krista ve spolupráci našich kapitul, diecézí a národů.

Štěpán Delan

jiných byla i moje rodina z otcovy strany nucena v roce 1946 opustit svůj domov ve východních Čechách. Naše vesnice se německy jmenovala Laubendorf, česky Limberk, dnes se jmenuje Pomezí a patří k městu Polička. Byla založena před rokem 1265 spolu s mnoha okolními vesnicemi a městy králem Otakarem II. Aby zúrodnil české a moravské okrajové oblasti, přivedl sem německé osadníky, kteří s tím měli zkušenosti. Tak se do této země dostali i moji předkové. Díky křesťanským matrikám v Laubendorfu mohou vysledovat svou přímou otcovskou linii až do roku 1670. Už jako dítě a dospívající

Zleva: Radek Jurnečka, Kamil Škoda, biskup Stanislav Příbyl, Štěpán Delan a Holger Kruschina. Snímky z instalace kanovníků Jiří Nývlt a Jana Chadimová / Člověk a Víra

Kněží a jáhni na pouti v Doksanech

Klášter premonstrátek v Doksanech byl 9. října v obležení. V předvečer výročí smrti Jana Žižky se tu ovšem nepřipomínala destruktivní husitská válečná historie. Sestry hostily jáhny a kněze z litoměřické diecéze, kteří sem přijeli strávit „poutní den“ s biskupem Stanislavem Příbylem a opatem novodvorského trapistického kláštera Dom Samuelem Laurasem.

„Potřebujeme myslet na sebe, modlit se za sebe navzájem. Jsem rád, že můžeme být spolu a strávit společně den i s naším Pánem,“ přivítal biskup Stanislav Příbyl šedesátku duchovních ze své diecéze na zahajovací mši při pouti za vlastní posvěcení a nová povolání. Zavítal mezi ně ze západních Čech také opat trapistického kláštera v Novém Dvoře Dom Samuel Lauras.

Biskup ve své promluvě poukázal na těžkosti služby v litoměřické diecézi, ale také duchovní v jejich náročné službě povzbudil. „Pro nás kněze a jáhny přináší současná doba výzvy. Zvláště v takových diecézích, jako je ta naše, volá o naši pozornost dávná krásná struktura duchovní správy, která ovšem ve skutečnosti živoří. Na druhé straně přicházejí nové výzvy a my už na ně nemáme dostatek sil nebo je ani jako výzvy nepostřehneme. Požadavky na naši službu jsou nevyrovnané: na jedné straně máme zvláště o nedělích a svátcích tolik práce, že ji nemůžeme stihnout, na straně druhé trpíme ve všedních dnech často naprostým nedostatkem zájmu jak o naši službu, tak

Biskup a diecézní klérus

o nás samotné. A kolem číhá mnoho takzvaných řešení, která ovšem přináší jen další a další problémy: koničky neslučitelné s naší službou, nedovolené vztahy, alkohol,“ upozornil biskup a zdůraznil potřebu intenzivního duchovního života, péče i zájmu jedněch o druhé. V neposlední řadě pak důvěry v Boží vůli a vedení. „Jsme Boží spolupracovníci. Nikdo z nás nepracuje na vlastním, všichni pracujeme na Božím,“ vyzdvihl a pak připomněl i potřebu radosti, pramenící z evangelia a práce: „Když se, bratři, dokážeme dívat na naši místní církev, farnosti a společenství jako na Boží dílo, kde každý z nás přispíváme svou trochou do mlýna, pak budeme moci mít všichni radost. A radost je to, co nám často chybí a co často chybí i lidem okolo nás, a oni právem čekají, že jim dáme impuls k radosti, důvod k radosti.“

Novodvorský opat nepřijel kněze a jáhny ze severu Čech „jen“ pozdravit, ale přivezl přednášku, ve které vyšel ze zkušenosti života komunity mnichů. „Dnes se modlíme za hlubší zakorenění v našem povolání. Vyměňujeme si názory, abychom obohatili náš pohled, který máme na evangelium, církev a svět, v němž žijeme. Sdílíme se, abychom byli v církvi jednotnější, a tedy otevřenější Kristovým darům. A konečně, učíme se soucítu. Mít soucít znamená vnímat s dostatečnou silou to, co prožívá ten druhý,“ navázal Dom Samuel Lauras na biskupovu promluvu.

Jeho přednáška se točila kolem tří témat: evangelium, církev a svět, ve kterém žijeme. „Proč jsem zvolil tři témata? Je vždy snazší udržet v rovnováze stůl se třemi nohama než stůl, který má dvě nebo dokonce jen jednu nohu. Když mezi sebou diskutujete o nějaké otázce a je pro vás těžké najít shodu, je to mnohdy proto, že jste se rozdělili na dvě strany, mohli bychom to nazvat „binární opozicí“: biskup nebo kněží, farář nebo farníci, duchovní nebo laici, víra nebo rozum, inteligence nebo city, pro Františka nebo pro Benedikta, tradicionalisté nebo progresisté. Často je to třetí element, který otevírá dveře k jednotě, o kterou usilujeme: biskup a kněží ve službě Kristu, farář a farníci v úsilí o křesťanský život zaměřený na misie, duchovní a laici ve světle svého křtu, víra a rozum k plnému uskutečnění lidské osoby atd,“ připomněl kněžím opat Samuel mj. způsob, jak vyjít ze zažitých konfliktních stereotypů. „Použijeme-li hledisko dvou stran – vytvoříme-li protiklady –, můžeme uvést dva možné pohledy na dnešní svět,“ pokračoval opat a vysvětlil: „Jeden pohled, který je omámený pokrokem, a druhý, který je vyděšen antropologickou destrukcí, kterou tento pokrok vyvolává. Vše se zdá být zpochybněno: otcovství, mateřství, pohlaví muže a ženy, autorita. Mladí lidé už nemají vztahy mezi sebou, se svými rodiči, ale jen se svými smartphony. Pornografie je pohromou, která se týká nás všech. Předepisování antidepresiv a psychotropních léků se v poslední době znepokojivě zvýšilo. Tyto dva pohledy, každý ze svého úhlu, mají něco do sebe. Co je tím třetím prvkem, který nám umožní překonat protiklad dvou stran a najít rovnováhu ve vztahu církve ke světu, jak je popsán v evangeliu?“ ptal se přítomných kněží a vzápětí nabídl odpověď: „Pokoj vám zanechávám, svůj pokoj vám dávám; ne ten, který dává svět, já vám dávám. Ať se vaše srdce nechvěje a neděsí (Jan 14,27).“

Nejen duchovní krmí byli poutníci živi. Biskupský pivovar U sv. Štěpána pro ně připravil bramboračku a guláš a dovezl i ochutnávku své produkce. Odpoledne mohli kněží ke zpovědi, na adoraci a také hovořit s biskupem.

Nejstarším účastníkem pouti byl téměř devadesátiletý jáhen z Terezína Jan Horniček a benjamínkem shromážděného společenství byl Šimon Sterzik (31), který je ve formaci samostatným pastoračním asistentem v Mladé Boleslavi.

Jiří Macháně

Guláš litoměřické provenience okusili i bratři trapisté

Služebníci radosti a pokoje

Kázání na pouť za vlastní posvěcení kněží a za nová jáhenská a kněžská povolání, Doksany, kostel Narození Panny Marie 10. října 2024.

1. čtení: 1 Kor 3, 9-17 Žalm: 118,2-4.22-24.25-27a Evangelium: Lk 10,1-9

Milí spolubratři, jáhnové a kněží,

děkuji Vám, že jste připutovali sem do Doksan. Naše první pouť za vlastní posvěcení a za nová kněžská a jáhenská povolání pro naši diecézi má být současně dobou modliteb za naše potřeby, ale také dobou spočinutí u Pánových nohou. Podobně jako Marie, Lazarova sestra, mu chceme naslouchat (Lk 10,39.42), podobně jako učedník, kterého Ježíš miloval, chceme ležet na jeho prsou, slyšet tep jeho srdce a ostatním zvěstovat to, co jsme zaslechli (Jan 13,23-26).

Současná doba je pro nás pro všechny velmi náročná. Ze všech stran se na nás valí různé požadavky, které nejsme v tom tempu schopni ani plně pochopit, natož abychom jim dostáli. Velmi těžké je také pochopit, jak palčivé tyto požadavky a volání jsou. Někdy se ukazuje, že něco, co se jen tak nesměle hlásilo o slovo, má obrovskou důležitost a nesmírné důsledky, zatímco to, co se agresivně dožaduje naší pozornosti, za tuto pozornost vůbec nestálo.

Pro nás kněze a jáhny přináší současná doba ještě další výzvy. Zvláště v takových diecézích, jako je ta naše, volá o naši pozornost dávná krásná struktura duchovní správy, která ovšem ve skutečnosti živoří. Na druhé straně přicházejí nové výzvy a my už na ně nemáme dostatek sil nebo je ani jako výzvy nepostřehneme. Požadavky na naši službu jsou nevyrovnané: na jedné straně máme zvláště o nedělich a svátcích tolik práce, že ji nemůžeme stihnout, na straně druhé trpíme ve všedních dnech často naprostým nedostatkem zájmu jak o naši službu, tak o nás samotné. A kolem číhá mnoho takzvaných řešení, která ovšem přinášejí jen další a další problémy: koničky neslučitelné s naší službou, nedovolené vztahy, alkohol.

Jak si v takovémto světě poradit? Jak být v takových podmínkách naší služby šťastnými? Jak žít radost ze svého povolání? Jak být inspirací a příkladem pro ty, kteří by mohli být Pánem také povolání?

Možná vidím věci příliš v divokých barvách a tvarech, ale jsem přesvědčen, že musíme hledat rezervy tam, kde bychom je mohli mít. K těmto rezervám patří určitě i prostor v našem duchovním životě. Ten by mohl být vždy intenzivnější, více zakořeněný v Kristu. Mohli bychom si více uvědomovat, že jsme povolání ke spolupráci na díle, které nemá v tomto světě obdoby. A proto jsme tady.

V prvním čtení jsme slyšeli Pavlovi vizi církve. Mít vizi církve, chápat církev, umět žít církev, to je jedna z podmínek naší služby, ale současně je to uvažování o našem vlastním domově, zázemí, o prostředí, které nás činí nebo nečiní šťastnými. V první řadě mluví Pavel proti žárlivosti a sporům: ano, i v našich podmínkách, které nelze

rozhodně nazvat pohodlnými, nás mohou tyto nepěkné vlastnosti šířat a druhým ztrpčovat život. A přitom si stačí uvědomit, že všichni pracujeme na jednom díle. Je to dílo nikoli naše, ale Kristovo a my jsme jenom těmi, kdo sejí, sázejí, okopávají, hnojí, zalévají. Ale vzrůst dává Bůh. Když se, bratři, dokážeme dívat na církev, na naši místní církev, na naše farnosti, společenství a další jako na Boží dílo, kde každý z nás přispíváme svou trochou do mlýna, pak budeme moci mít všichni radost. A radost je to, co nám často chybí. Radost je to, co často chybí lidem okolo nás, a oni právem čekají, že jim dáme impuls k radosti, důvod k radosti.

Jsme Boží spolupracovníci. Nikdo z nás nepracuje na vlastním, všichni pracujeme na Božím. Nicméně nejsme slepí vykonavatelé příkazů. Pavel přirovnává církev ke stavbě. Základem je Ježíš Kristus, to je jasné, a přece si to musíme stále připomínat. Nestavím na svém, ale na pevném základu kamene, který sice stavitel zavrhl, ale který se stal kvádrem nárožním (Žl 118,22). Pavel sám sebe označuje za zkušeného stavitele, řecky (architektón), tedy za toho, který nejen klade další kameny na základy, ale který dává stavbě základní podobu. To jsou ony apoštolské základy. Biskupové jsou nástupci apoštolů. I já jsem nástupcem apoštolů, tedy bych měl být zkušeným stavitelem. Možná je pro vás těžké uvěřit, že jeden z vás je najednou z moci svěcení tím zkušeným stavitelem. Nebojte se, i pro mě je těžké tomu uvěřit... A co dál? Dál na tom staví už jiní, každý z nás. Apoštol

Debata po přednášce opata Samuela. Naleznete ji v plném znění na dltm.cz

zde dává v podstatě stavitelům volnou ruku, ale upozorňuje: Každý však, ať se dívá, jak na tom dále staví. (3,10) Naše dílo pak bude vyzkoušeno v ohni. Přežije zlato a vzácné materiály, dříví, seno a sláma shoří (3,12). Chce se tedy po nás, abychom do stavby církve dali to nejcennější, co máme. Co to je? To jsme my sami! Proto se Pavel ptá: Nevíte, že jste Božím chrámem a že ve vás bydlí Bůh? (3,16) Budujeme-li církev, pak stavíme chrám. Ostatně mnohé jazyky mají pro tyto dvě skutečnosti jedno jediné slovo. Je to úkol nadlidský, a přece je s pomocí Boží v našich silách. A alespoň pro mě platí, že když si toto uvědomím, moje služba je pro mě nejen naplňující, ale je čímsi posvátným, co mě v jistém smyslu přesahuje. 2

Evangelium nás upozorňuje na jednoduchou, a přitom velmi důležitou skutečnost v našem životě: jsme povolání. Toto povolání s sebou nese vyvolení, jako je vyvolení apoštolů, jde tedy v první řadě o to, abychom byli s ním. (Mk 3,13-14). Ale když jsme s ním, a k němu se vracíme, pak nás posílá. Posílá nás na žeň, která je hojná, a kde je málo dělníků. Je to slovo, kterému se až nechce věřit. Možná máme dojem, že jen paběrkujeme, že hojná žeň je už dávno za námi. Jenže my nejsme posláni jen k těm, kdo po nás nějaké služby požadují, ale ke všem. A zde je žeň opravdu tak hojná, že je to nad naše síly. Jsme posláni do prostředí, které může být i nepřátelské, rozhodně však nebude snadné: jako ovce mezi vlky. Naše hlásání má být slovem, ale také postojem. Tím prvním slovem je slovo: Pokoj, pokoj tomuto domu. Ještě jsem asi zcela nedocenil biskupské heslo, které jsem si zvolil, ale v hodnotě pokoje vidím obrovský potenciál. Je to hodnota vskutku Kristova, protože on přichází k nám lidem jako kníže pokoje (Iz 9,5), přináší nám pokoj, který svět nemůže dát (Jan 14,27), zbavuje nás strachu, když nám jako apoštolům za zamčenými dveřmi říká: Pokoj vám (Jan 20,19). Ale také nás posílá, abychom zvěstovali pokoj. Přinést Krista, hlásat evangelium, naplnit své povolání, to není přinést zemětřesení a obrátit životy druhých v trosky. Spíše to znamená zvěstovat, že přišlo Boží království, zasít tuto radostnou zprávu a v pokoji ji nechat růst a její růst podporovat. Je tu setba a žeň. Žeň je v tom, že sklízíme na každém kroku plody Boží milosti, setba v tom, že tato Boží milost je určena k tomu, aby byla znovu zasetá a dále působila v lidech. Zvěstovat, že se přiblížilo Boží království, znamená, že my sami budeme v první řadě věřit, že se přiblížilo, a podle toho se budeme chovat, podle toho budeme jednat a žít. Někdy jedna informace zcela změní perspektivu našeho vidění světa, perspektivu našeho života. Právě zpráva, že se přiblížilo Boží království, je touto převratnou novinou. Druhou skutečností, která mění naši perspektivu, ale měla by měnit vlastně všechno v našem životě a nově to určovat, je fakt, že jsme byli povoláni, ustanoveni a posláni.

A nakonec není od věci připomenout zdánlivou maličkost: učedníci byli posláni po dvou. Dnes je duchovní správa chápána spíše jako záležitost jednotlivce. Je ale více než patrné, že apoštolské společenství je něco, co potřebujeme jako sůl. Nejsme izolovaní dělníci na Pánově žni, každý za sebe, ale pracujeme na společném díle, a měli bychom pracovat společně. Víme, že je

Promluva

Biskup Stanislav Příbyl s opatem Samuelem Laurasem

to v jistém smyslu komplikace a že to je náročné, ale je to podle mého přesvědčení jediná možnost, jak v dnešním světě přežít, být užitečný, a navíc jak hlásat to, že není dobře člověku samotnému, což je kód, který do nás všech vložil Bůh již při stvoření (Gn 2,18). 3

Milí bratři, děkuji Vám za Vaši službu. Moc bych si přál, kdybychom dnes a tady vykonali pro Boží království to, co je třeba, aby se přiblížilo nejen k nám, ale aby se přiblížovalo opravdu ke všem lidem. Na této náročné cestě se, prosím, navzájem podporujeme, já jsem připraven Vás podporovat ze všech sil spoléhaje na pomoc Boží. Buďme svědky radosti a nemalomyslněme, vždyť církev je stavba Pánova, naše působíště je žeň Pánova a my sami jsme Pánovi. Kéž u Pána najdeme vždy útočiště, kéž se vždy navzájem podporujeme. Nikdo nesmíme zůstat sami. Jen jako šťastní jáhnové a kněží (samozřejmě spolu se šťastným biskupem) potom budeme moci pomáhat k rozhodnutí těm, které

také Pán volá, a nikoli je svým způsobem života odrazovat od toho, aby i oni se dali do služeb Kristu. Kéž nám dnešní pouť pomůže udělat v této snaze další krok.

† Stanislav Příbyl, biskup litoměřický

Na Červenou středu vírou proti totalitám

Nasvícený chrám v Ústí nad Labem

Červené světlo minulou středu rozzářilo i několik míst litoměřické diecéze. V biskupském městě se poprvé při Červené středě spojili křesťané hned tří církví.

Při ekumenické bohoslužbě podpořili svobodu vyznání, vzájemnou toleranci ve společnosti a projevíli solidaritu se všemi oběťmi pronásledování pro víru ve světě. V září zabarvených reflektorů a svíc se v kostele Všechny svatých v Litoměřicích sešli katolíci, evangelíci a metodisté. „Proč přicházíme? Sjednocujeme

Průvod k morovému sloupu v Litoměřicích. Snímky Jan Haken / Člověk a Víra, Martin Davídek a archiv farnosti Most

se my, kdo chceme Krista přijímat a vydávat o něm svědectví a připomínáme ty, kteří krev pro Krista prolévají a trpí. A že jich je! Osm až patnáct křesťanů za den umírá pro svou víru,“ uvedl bohoslužbu generální vikář litoměřické diecéze Radek Jurnečka.

Kazatelem byl evangelický farář Benjamin Roll: „Setkáváme se dnes jako litoměřičtí křesťané bez ohledu na věroučné či organizační rozdíly. Všichni jsme totiž sourozenci v Kristu. V řadě zemí světa trpí lidé pronásledováním, vězněním, násilím, popravami prostě proto, že věří, nebo proto, že věří jinak než místní vládcové,“ zdůraznil a poukázal na výročí 35 let svobody v České republice. „Oslavný

úsměv mi ale mrzne na rtech, když znovu a znovu slyším zprávy o tom, že většina lidstva žije v nesvobodných, autoritářských zemích. A věřící lidé jsou v nedemokratických režimech mezi prvními na ráně, protože svobodná, kultivovaná víra posiluje svědomí a bojí strach, čímž se stává účinnou prevencí proti totalitním snahám na ovládnutí každého jednotlivce. Proto se dnes modlíme za všechny pronásledované,“ zdůraznil evangelický farář.

Před přímluvami, které si připravili věřící z místního metodistického sboru, zaznělo několik úryvků z Písma a citace z díla emeritního papeže Benedikta XVI.

Na závěr bohoslužby pak shromáždění křesťané v průvodu a se zpěvem písní z Taizé zanesli svíčky k morovému sloupu na Mírovém náměstí a po požehnání se rozešli.

Zpráva kolemjdoucím

Od setmění byl „oděný“ do červené barvy také kostel Nanebevzetí Panny Marie v Ústí nad Labem – a to až do pozdních večerních hodin. Neobvykle zářící chrám v centru krajského města upozorňoval kolemjdoucí, že místní věřící pamatují na všechny, kdo jsou pro svou víru pronásledováni.

Od šesté večerní hodiny pak ústecký arciděkan P. Miroslav Šimáček sloužil mši svatou, při které si přítomní mohli připomenout ty, kdo pro své náboženské přesvědčení prožívají pronásledování, útlak i smrt.

V Mostě se akce Červená středa uskutečnila v kostele sv. Václava. Boční oltář byl červeně osvětlen a po mši sv., kterou slavil P. Leo Gallas, vyšli věřící průvodem s rozsvícenými svícemi ke kříži před kostelem. Po modlitbě svíce uložili u sochy Panny Marie vedle kostela.

Jiří Nývlt

Jako ovce mezi vlky

Mt 10, 16-20):

Ježíš řekl svým apoštolům: „Hle, já vás posílám jako ovce mezi vlky; buďte tedy obezřetní jako hadi a bezelstní jako holubice. Mějte se na pozoru před lidmi; neboť vás budou vydávat soudům, ve svých synagógách vás budou bičovat, budou vás vodit před vládcy a krále kvůli mně, abyste vydali svědectví jim i národům. A když vás obžalují, nedělejte si starosti, jak a co budete mluvit; neboť v tu hodinu vám bude dáno, co máte mluvit. Nejste to vy, kdo mluvíte, ale mluví ve vás Duch vašeho Otce v nebesích.“

každodenní realita mnoha našich sester a mnoha našich bratrů. V řadě zemí světa trpí lidé pronásledováním, vězněním, násilím, popravami prostě proto, že věří, nebo proto, že věří jinak než místní vládcové.

V Česku letos slavíme 35 let svobody, ale oslavný úsměv mi mrzne na rtech, když znovu a znovu slyším zprávy o tom, že většina lidstva žije v nesvobodných, autoritářských zemích. A věřící lidé jsou v nedemokratických režimech mezi prvními na ráně, protože svobodná, kultivovaná

Evangelický farář Benjamin Roll

Přinášíme promluvu evangelického faráře Benjamin Rolla, kterou pronesl na Červenou středu v litoměřickém kostele Všechny svatých.

2000 let chodí po světě křesťané... Kristovci. Církve.

2000 let je naším společným úkolem vydávat svědectví. O čem? O evangeliu. A evangelium, to je přece dobrá zpráva o naději v Kristu.

2000 let naděje navzdory vlastním selháním i vnějšímu ohrožení.

2000 let nepochopení, zbytečného násilí a hádek a také pronásledování.

2000 let Božího požehnání.

Setkáváme se dnes jako křesťané bez ohledu na věroučné či organizační rozdíly. Všichni jsme totiž sourozenci v Kristu. To je důvod k radosti a vděčnosti. Dů-

vod našeho setkání však radostný vůbec není. Přivedla nás žalostná

vod našeho setkání však radostný vůbec není. Přivedla nás žalostná každodenní realita mnoha našich sester a mnoha našich bratrů. V řadě zemí světa trpí lidé pronásledováním, vězněním, násilím, popravami prostě proto, že věří, nebo proto, že věří jinak než místní vládcové.

z našeho stáda pastouří a ujímají se vedoucích rolí, jediným skutečným pastýřem je Hospodin. Už tohle přesvědčení je obrana nejen proti diktátorům, ale i proti našemu vlastnímu církevnímu zneužívání moci. Jsme ovečky vyslané do světa, a navíc do něj kráčíme s vědomím, že ty poztráčené ovce všude okolo dokážou někdy pěkně kousat... Kousat jako vlci. Člověk člověku vlkem, říká skeptické přísloví. A nejen že nás vlci čekají, ale bohužel i my křesťané umíme často zvlíct a napadat bezbranné.

A proto Ježíš doplňuje zvěřinec svých podobností o další druhy: buďte obezřetní jako hadi a bezelstní jako holubice! Jde to vůbec dohromady? Není to nespílitelný paradox? Ježíš moudře učí, že láska je nejvyšší hodnotou našeho konání. Ale opakovaně v praxi ukazuje, že křesťanská láska neznámá naivní důvěřivost.

Buďte protřelí a chytří jako hadi. Naučte se, jak to ve společnosti chodí, buďte dobře připraveni na výzvy, které přijdou. Zorientujte se v moderních podmínkách a trendech. Nenechte se zmanipulovat a přechytračit.

Ale zároveň buďte jako holubice – vy se nenechte svést ke křiváctví a lžím. Nebuďte lstiví ani proradní. Neztraťte sami sebe. Připravte se, že po vás půjdou, připravte se na kousavé a drásající ovečky, ale vy sami se nikdy nenechte svést k pronásledování, ponižování a týrání druhých. Vy nezvlčte.

Vášim úkolem, milí křesťané, je šířit naději, a ne ovládat svět strachem. Šiřte naději, a to zejména tehdy, když to půjde ztuha. Zejména tehdy, když to bude bolet. Nemůžete se tvářit, že stojíte někde mimo odstřížení od hříšného světa, a ukazovat na něj prstem, že si snad zaslouží svůj těžký osud jako Boží trest. Kristus přece přišel do světa a nesl jeho úděl spolu s celým lidstvem. V tom ho máme následovat, plakat s plačícími a trpět s trpícími. A právě v těch nejhlubších krizích je naším úkolem svědčit o evangeliu – to znamená předávat dobrou zprávu o Boží lásce.

Nebuďte naivní, nezavírejte oči před realitou, ale právě s plným vědomím bolesti naší planety a všech, kdo ji obývají, si udrzte naději a šiřte ji dál. Mluvte o ní. Nemusíte se bát ani stydět. Vždyť přece věříme, že nás podpírá a inspiruje Duch svatý a poradí si i s tím, když to nějak zmotáme. Ale bez nás – bez vás se o naději lidé nedoví! Tak tu příležitost nepropáste a věřte, že na to nejste sami.

Misijní území je u nás doma

Do Litoměřic byli na sobotu 19. října pozváni malí misionáři z celé země. Na setkání pořádané Papežským misijním dílem přijel také vatikánský velvyslanec Jude Thaddeus Okolo.

Hlavní host - apoštolský nuncijs Jude Thaddeus Okolo a manželé Halbrštátovi

Nuncijs na úvod mše svaté v katedrále připomněl celosvětový rozměr dětského setkání - jako předzvěst misijní neděle, kterou církev slavila hned následující den. V Litoměřicích přivítal malé misionáře biskup Stanislav

Příbyl. „Misie jsou slovy, které možná máme spojeno se vzdálenými exotickými kraji, s místy, kde žijí divoká zvířata, která známe jen ze zoologické zahrady, s lidmi, kteří mluví jiným jazykem, mají jiné životní zvyky. Možná máme toto slovo spojeno s chudobou. Ale stejně tak je misijní území u nás doma,“ zdůraznil dětem. V kázání pak vysvětlil význam slova misionář jako ten, kdo je poslán hlásat evangelium podobně jako apoštolové samotným Ježíšem. „Tím, že jsme byli pokřtěni, stali jsme se Kristovými vyslanci. Misionář tedy není kněz v tropické helmě nebo řeholní sestra. Jsme to my všichni a máme to být my všichni,“ povzbudil biskup. A našim „rajónem“ je podle něj každé místo, kde zrovna žijeme. Jak tedy být misionářkou nebo misionářem? „Především tím, že budeme sami jednat podle toho, jak věříme. Tomu se říká svědectví: to, co chcí říkat, to nejprve sám žijí,“ poradil misionářům litoměřický biskup.

Hledání kalicha

Odpoledne se děti rozběhly ke hře po celém městě. Připravila ji boromejka Angelika Ivana Pintiřová. Soutěžící se rozdělili do pěti družstev a snažili se na stanovištích zejména v historickém centru či u Hospice sv. Štěpána získat symbolicky kalich pro kostel jedné africké farnosti. „My v té hře pátráme po ztraceném kalichu z nedalekého kláštera v Doksanech. A chceme ho vykoupit za speciální misionářskou měnu,“ popsala legendu hry sestra Angelika. Soutěžící plnili různé úkoly - u Hospice sv. Štěpána si například zkusili přesazení na invalidní vozík nebo jak pomoci nemocným s jídlem. Ve hře si připomněli také rodáka ze severu Čech, misionáře a později i biskupa v Africe Ignáce Arnože. „Zjiš-

te, že každý pátek máme Poutníčkův klub a svážíme děti z okolních vesnic. Snažíme se tvořit různé aktivity a zvát je k tomu, aby poznaly i jiné prostředí, a tvoříme pro ně zázemí,“ popsala. Děti byly v katedrále jako doma. To proto, že každý pátek po Poutníčkově klubu následuje i mše svatá a Lukáš s Magdalénou začali v poslední době svážet do kostela děti i každou neděli. „Nepocházejí z křesťanského prostředí a kolega Lukáš je s řadou rodin příbuzný a zná je. Začal brát děti na faru, aby někteří členové rodin přinášeli domů lásku, pokoj a Pána Boha,“ uzavřela Magdaléna.

S partou 23 dětí z Liběšic u Žatce přijela Magdaléna Horníková s kolegou Lukášem Balogem. „Vyrůstala jsem ve společenství kolem fary a teď se snažím vychovávat děti, které převzou štafetu a budou vytvářet rozrůstající společenství,“ vysvětlila. Velkou roli v tom hrají právě Papežská misijní díla, protože liběšická farnost, jak připomněla, leží v misijní oblasti. „Každý pátek máme Poutníčkův klub a svážíme děti z okolních vesnic. Snažíme se tvořit různé aktivity a zvát je k tomu, aby poznaly i jiné prostředí, a tvoříme pro ně zázemí,“ popsala. Děti byly v katedrále jako doma. To proto, že každý pátek po Poutníčkově klubu následuje i mše svatá a Lukáš s Magdalénou začali v poslední době svážet do kostela děti i každou neděli. „Nepocházejí z křesťanského prostředí a kolega Lukáš je s řadou rodin příbuzný a zná je. Začal brát děti na faru, aby někteří členové rodin přinášeli domů lásku, pokoj a Pána Boha,“ uzavřela Magdaléna.

Text a snímky Jiří Nývlt

Soutěž v uličích Litoměřic připravila sestra Angelika Pintiřová.

řovali jeho biskupské heslo, stejně tak jako toho současného zdejšího,“ doplnila řeholnice.

Jak vysvětlil jáhen Leoš Halbrštát, který je národním ředitelem Papežských misijních děl, většina těchto dětských shromáždění se dělá po jednotlivých diecézích. „Přijeli jsme podpořit tu litoměřickou, kde se koordinace ujal P. Pavel Morávek. Děti zjistí, že nejsou se svým misijním tématem samy ve farnosti, ale poznávají diecézní, republikový i světový účel misii,“ uzavřel.

Misionář(i) z litoměřické diecéze

V litoměřické diecézi máme hned několik kněží-misionářů, kteří odešli do dalekých zemí - a to už v době baroka! Například jezuita Václava Eymera z Mělníka, Viléma Illinga z Žatce či Michaela Schabela z Chomutova. Všichni ve druhé polovině 17. století odjeli do Latinské Ameriky. Naším nejslavnějším misionářem však stále je Ignác Zdeněk Arnož, jehož životní osudy jsou spjaté zejména s první polovinou 20. století.

Zdeněk Arnož se narodil 1. dubna 1885 v Podmoklech (dnes součást Děčína) českým rodičům a přinejmenším od svých desíti let postupně směřoval ke kněžství. Studoval proto na biskupském gymnáziu v Bohosudově a následně dokonce na české koleji v Římě, kde byl také 25. července 1910 vysvěcen na kněze. V rodné diecézi působil od roku 1911 jako kaplan v Jablonci nad Nisou, kde začal sledovat činnost Kongregace mariannhillských misionářů v Jižní Africe. Zaujalo ho to natolik, že se rozhodl směřovat svůj další život vstupem do tohoto řeholního společenství. V letech 1920 až 1922 absolvoval noviciát a přijal jméno Ignác, pod nímž je více znám i v současnosti. A pak odjel do Afriky. Působil zde zejména na území tehdejší Rhodesie, dnešního Zimbabwe, a kromě „běžné“ misijní činnosti se angažoval mj. také ve zdravotnictví a byl pověřen i výchovou kleriků své řehole. V roce 1930 byl pak vyslán do nové mariannhillské misijní stanice ve městě Bylawayo a v následujícím roce byl díky svým vynikajícím organizačním schopnostem pověřen jejím vedením. V roce 1937 pak byla misie povýšena na apoštolskou administraturu (předstupeň samostatné diecéze), do jejíhož čela byl ustanoven právě Arnož. S tím bylo spojeno také jeho biskupské svěcení, které však chtěl obdržet ve své rodné diecézi, což se také 30. května 1937 stalo v litoměřické katedrále z rukou biskupa Antona Aloise Webera.

Po návratu do Bulawayo pokračoval Arnož v započaté misijní činnosti, zakládal další misijní stanice a školy a dosavadní mariánský kostel přebudoval na dodnes stojící katedrálu. Všechny misijní stanice a další instituce velmi často navštěvoval a tato místní znalost pro něj byla velkou výhodou. Snad i s ohledem na tuto vyčerpávající činnost v lednu roku 1950 rezignoval na svůj úřad a 26. února 1950 v Bulawayu zemřel. Pohřben byl v Enpandeni, kde je jeho hrob, stejně jako tradice jeho misijního působení, udržován dodnes.

Martin Barus, archivář litoměřického biskupství

Silvestr 2024
27.12.-5.1. 2025
Příchovice 15+

Up2MeProject

Kurz Up2Me v Příchovicích

kurzem vás provedou:
Františka a Karel Diblíkovi

úvodní setkání pro rodiče:
19. 1. 2025 v 19:30 online

věk: 12-14

Začali dobrodružnou cestu v církvi

Poslední říjnovou sobotu zahájili svou formaci budoucí trvalí jáhni litoměřické diecéze. Devatenáct mužů nabídlo místní církvi svoje schopnosti, dovednosti, dary a nasazení.

Odpověděli na pozvání a nabídku v dopise, který adresoval do všech farností litoměřický biskup Stanislav Příbyl před prázdninami.

Část z adeptů jáhenství z litoměřické diecéze už má dokončené předepsané teologické vzdělání, jiní na fakultě studují, další se teprve chystají. Teď je čekají čtyři roky poměrně intenzivní duchovní a lidské přípravy. Formace zahrnuje i nejbližší rodinné příslušníky. Biskup předeslal, že si přeje, aby se nestali pouze „ozdobami liturgických slavností“ a nebyli „jen nějakými nedopečenými kněžními“. Jejich roli považuje za zásadní pro hlásání evangelia a měli by se stát jedním z pilířů pastorace v litoměřické diecézi.

„Vidět devatenáct ženatých chlapů hledajících Boží vůli, jak se společně se modlí a mají radost z toho, že mohli nastoupit na dobrodružnou cestu v církvi, je povzbuzující,“ netajil se při zahájení formace svým nadšením biskup.

Kriminalista, dělník i lékař

Profese budoucích jáhnů se ukázaly hned při úvodním setkání jako velice pestré: pocházejí z podnikatelského prostředí, je mezi nimi primář a lékař letecké záchranky, fotograf, právník, učitelé (ba i ředitel školy), kriminalista, muži technických profesí, voják z povolání, designér, místostarosta, IT technik, ale také montážní dělník ze Škodovky.

Celá řada z nich církvi už nějak slouží například

v Charitě, ve vězeňské službě či v rámci liturgie. Někteří při vzájemném společném představování zdůrazňovali, že jáhenství je logické pokračování jejich životního příběhu, že se svým povoláním jakoby čekali na zavolání, na výzvu, na nějaké potvrzení, že svátostná služba je jejich cestou. Všichni přihlášení aspiranti jáhenství jsou ženatí otcové rodin. Někteří o svém povolání hovořili v plurálu „my jsme se rozhodli, my jsme přijali, my jsme se vydali k cíli“ – to když chválili roli svých manželek a rodin při rozlišování své životní cesty. Společným jmenovatelem kandidátů jáhenské služby v litoměřické diecézi je silný vztah k církevnímu společenství na jejím území.

Tři znamení času pro jáhny

Jako vedoucího formace biskup Příbyl vybral trvalého jáhna Michala Koudelku, spirituálem tohoto společenství se stal jablonecký duchovní správce P. Štěpán Smolen. Se svými přednáškami budou přicházet odborníci z celé republiky.

Případné budoucí přijetí jáhenského svěcení nebude znamenat zaměstnání v církvi. Většina kandidátů podle biskupa Příbyla zdůrazňovala už při přijímání pohovoru, že si chtějí zachovat civilní povolání, což je podle biskupových slov vedle rodinného života další z atributů trvalého jáhenství.

V průběhu příštích měsíců a let mají kandidáti získat ke svému vzdělání i nové dovednosti související

s výkonem služby jménem církve v hlásání evangelia, katechezi i pastoraci.

Jako jeden z prvních úkolů trvalých jáhnů a zároveň silné znamení času vidí biskup překonávání rozepří a kulturních bojů. „Jedni chtějí zachovat církev neposkrvněnou od tohoto světa, ale zapomínají, že je do tohoto světa poslána, a druzí by ji do světa ponořili až po uši. Rozšiřují se pak vyhrocené postoje a je to ostuda,“ upozornil Stanislav Příbyl.

Druhé znamení doby je podle jeho slov synodální styl života církve „Hlas druhého budeme brát, jako že je povolán Pánem Bohem, aby také něco řekl nebo udělal - a není to jen z něho, protože věříme, že to může být od Boha a budeme tedy naslouchat,“ připomněl princip, který bude také součástí jáhenské přípravy.

Třetím důležitým znamením je podle biskupa osobní svědectví jako první krok hlásání evangelia. „Jeho jádrem je radost. Radost z možnosti začít znovu a znovu po všech pádech, chybách a selháních. Evangelium není jen zpráva o nějakém historickém Ježíši, ale o Bohu, který dává šanci tam, kde ji lidé dát nemohou. Na našem životě to musí být vidět,“ zdůraznil biskup a vyzval věřící v litoměřické diecézi: „Modleme se za tyto muže, aby našli své místo v církvi a aby se nechali vést Pánem.“

Jiří Nývlt

Stojí na začátku své cesty

Možná dojdou až k jáhenskému svěcení. Zeptali jsme se šesti mužů, kteří vstoupili do jáhenské formace, proč se na tento úsek životní pouti vydali a co jsou vlastně zač.

Martin Klodner

Jsem ze Semil – manažer a pracuji také v sociálních službách – v Charitě. Zda se do jáhenské formace přihlásit – to jsem se dost těžce rozhodoval. Spousta lidí kolem mě byla jistější než já, že bych se měl na tuto cestu vydat. Nemám to zatím nějak pevně uchopené. Víím, že mě čeká osobní rozvoj, získávání kompetencí, vzdělávání. Ale vlastně ještě nemám tu myšlenku jáhenství usazenou. Uvnitř rozumím tomu, že k tomu budu mít ještě nějaké větší dispozice a pozhennání, které vyrostou z jáhenského svěcení. Spoustu věcí, které jáhni dělají, už vlastně vykonávám a moje služba pro ostatní lidi bude na první pohled stejná. Tak se teď trochu peru s tím, jestli to vlastně nedělám jen pro sebe. Čeká mě ještě hodně práce na sobě a rozlišování.

Martin Münster

Je mi 44 roků, mám ženu a čtyři děti. Jsem kriminalista v Litoměřicích, vedoucí vyšetřovatelů. Nikdy jsem neměl v úmyslu být kněz, ale vystudoval jsem teologii, protože jsem to bral jako důležitou věc pro svůj život. Pocházím z Valašska, z tradiční křesťanské rodiny. Moje vnitřní obrácení proběhlo někdy v mých 17 letech, když jsem sám za sebe uvěřil v Ježíše Krista. A protože jsem v tom měl guláš, šel jsem studovat. A díky vzdělání se pak vlastně dostal i k policii. Poslední tři roky jsem zaznamenával z různých stran, že bych se měl dát Pánu Bohu víc do služby. Vždycky jsem se cítil povoláný dávat lidem dohromady, hlavně smiřovat extrémny. Navenek se cítím poslaný do profánního světa svědčit svým životem – a jsem trochu exot, že jsem věřící a policista, který musí někdy dělat tvrdá rozhodnutí třeba o vzeti

do vazby. I při svojí práci se snažím lidem přinést pravdivé poznání o tom, kdo je to křesťan a co to znamená. Mám moc rád církev tady na severu Čech. Lidi jsou tady úžasní, protože jsou ve svém křesťanství opravdoví, jdou na dřev a nebojí se jít s kůží na trh.

Petr Mokrejš

Už jsem o trvalém jáhenství kdysi párkrát uvažoval. Vždycky jsem to ale zavrhl, že jsem táta od rodiny, mám hromadu práce a starostí. Jenže poslední dobou se sešlo několik kamarádů, kteří mě s tím oslovili, a pak mi jeden můj student víceméně vrazil do ruky dopis biskupa, že v Litoměřicích začíná jáhenská formace a jestli by tedy nebylo dobré se do ní pustit. Tak jsme se o tom bavili doma s mojí drahou polovičkou, a tak jsem se pustil do toho času rozlišování a hledání. Profesi jsem lékař na záchraně službě a v hospici. No a ve volném čase jsme spolu s manželkou salesiánští spolupracovníci a staráme se o mladé lidi ve skautském hnutí. Jáhenská služba do toho všeho mého doprovázení lidí zapadá – skauti, rodiny, nemocní, umírající. Přijde mi dobré prolnutí profesního i duchovního života posvěceného jáhenstvím.

Rostislav Kadlec

Jsem z Krupky a jsem místostarosta. A co mě přivedlo sem, tedy k podání přihlášky do jáhenské formace? Nikdy jsem neměl ambici být jáhnem. Teologii jsem studoval z čistého zájmu, hledal jsem odpovědi na otázky a některé ty odpovědi

jsem našel. Jiné stále nalézám. Ačkoliv bydlím v Krupce, tak žiju v teplecké farnosti, kde jsou salesiáni a celá farnost je prochnutá jejich spiritualitou. Oslovil mě náš farář Radek Kuchař, zda bych se nechtěl myšlenkou na jáhenství aspoň zabývat. No a poté jsme si doma s manželkou řekli, že ano, že se můžu vydat touto cestou. Vlastně společně, protože to není jenom čistě moje věc, ale celé naší rodiny. Uvidíme, kam nás ta cesta dovede. Jsem strašně rád za toto společenství, mám pocit, že jsme si „sedli“. Uvidím, zda na konci té cesty bude jáhenské svěcení. Ale i kdyby nebylo, tak je přede mnou dobrodružné období, které rozšíří můj obzor.

Marek Vokráčko

Mým velkým podporovatelem v tom, abych šel studovat a vstoupil i do formace, je moje žena. Já jsem hodně naslouchal, protože ona někdy lépe slyší Boží vedení. Už jsem takový – někdy potřebuju popostrčit, protože dost často strašně moc dlouho čekám, než udělám první krok. Když se tu rozhlédnu, tak tu každý má nějaký titul, ale já jsem obyčejný chlap, co si maturitu dodělával až po učení na kuchaře-číšníka. Stejně jsem skončil mimo obor – nejdřív ve fabrice na kabelové svazky v České Lípě a v současné době pracuji ve Škodovce na montáži. Testuju hotová auta.

Naše farnosti nejsou moc živé – a mně přišlo, že stěžovat si na to a nic neudělat je trochu zvláštní. A tak budu studovat. Jak to dopadne? Už při přijímacím rozpravě jsem říkal, že se uvidí – a já budu dělat to, co si bude biskup přát a kam mě církev pustí. Uvidím, kde bude moje místo.

Mezi prvními přednášejícími při formaci trvalých jáhnů byl P. Jiří Kaňa z Velkého Meziříčí. Snímek autor

Uplynulý víkend zalidňovali mladí lidé z litoměřické diecéze jak kostely, tak i ulice biskupského města. Jejich diecézní setkání mělo téma „Orientační běh života“.

V pátek v odpoledních hodinách se mladí lidé začali scházet v Diecézním domě kardinála Trochty. Společně se vydali začít setkání slavením mše svaté v kostele Všech svatých s litoměřickou farností. Zahajovací bohoslužbu slavil generální vikář Radek Jurnečka. „Vítám vás a jsem rád, že jste dorazili. Každý jste totiž mohli trávit páteční večer nějak jinak - s partou kamarádů, na plesu, v tanečních nebo v hospůdce. Vy jste ale přijeli rozvíjet své povolání – především milovat a být milováni,“ přivítal mladé lidi.

Po mši svaté se pak mohli ti, kteří to nestihli, zapsat na recepci a vyzvednout jmenovku, číslo pokoje na spaní, lístky na obědy, heslo na wi-fi. Po večeri byla připravena „seznamovačka“, kterou měl na starosti Adam z Liberce. Pak následovala větší hra od Matouše po Litoměřicích, při níž se soutěžící snažili „pokřtít kartónového kamaráda“. Do hry byli zapojeni i místní farníci. Po hře následovala společná modlitba v kostele sv. Vojtěcha. A kdo ještě nebyl unavený a chtěl si popovídat s kamarády, mohl posedět v čajovně. Ti největší vytrvalci měli možnost zakončit den kompletářem v kapli.

Do Máje za biskupem

Mottem letošního „diecézka“ bylo „Ti, kdo doufají v Pána, poběží a neunaví se“ Iz 40,31,

kteří nám dal papež František. To organizátoři zakomponovali do tématu „Orientační běh života – Kdo jsem? Kam běžím?“. Sobotní program začal v litoměřickém kině Máj biskup Příbýl modlitbou, na kterou navázal osobním svěděním o pádech při klopýtání životem. Například o těžkostech a překážkách, které ho potkávaly v dospívání.

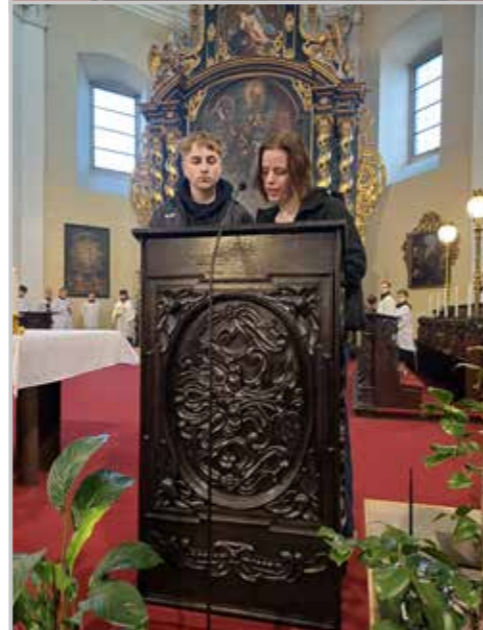
O peripetiích nejen při hledání vlastní identity (nejen křesťní) a povolání (nejen životním) vyprávěla sestra Dominika Konečná OSF. Mluvila o tom, že přes všechna zranění jsme milovanými Božími dětmi a to nám nikdo nemůže vzít. Na pódium s ní přišel „s kůží na trh“ i její dvaadvacetiletý kamarád Eliáš se svěděním, při němž by byl slyšet pád špendlíku na koberec kina. Po sdílení ve skupinkách navázal blok otázek zpět na hosty (sestru Dominiku a Eliáše).

Jedním velkým povzbuzením v těžkostech, které provází životní cesty (orientační běh) - přes karamboly, trapasy, selhání a nedorozumění – byla promluva biskupa Stanislava Příbyla při polední bohoslužbě, na kterou navázal program v Diecézním domě kardinála Štěpána Trochty. Začalo se obědem. Kdo si objednal dopředu, mohl si vybírat mezi gulášem a těstovinovým salátem. Nakonec byl oběd i pro ty, kdo si neobjednali.

V odpolední části bylo připravených několik workshopů. Křtu a křestní identitě, jednomu z hlavních témat setkání, se věnoval rektor pražského kněžského semináře P. Radek Tichý. Na své dopolední svědectví navázala sestra Dominika a o kontroverzních tématech učení církve hovořil P. Štěpán Smolen, o krizi identity pak diskutovala Erika Drašnarová, sociální pedagožka a etopedka.

Obnova křestních slibů

Druhý odpolední blok sportovní/kreativní – procházka, fotbal/florbal/volejbal, prohlídka rezidence s biskupem a tvoření vánočních hvězd. Po večeri se všichni přesunuli do kostela na večerní adoraci, při níž obnovili své křestní sliby. Po kostele byla rozmístěna zastavení, která během adorace mohli navštívit a přemítat nad významem křtu

v životě. Kdo potřeboval, ten si mohl zajít ke svátosti smíření, na duchovní rozhovor nebo přímlyvnou modlitbu. Závěr dne patřil čajovně a deskovým hrám. Největší vytrvalci mohli zakončit den kompletářem v kapli.

Nedělní snídaní napekli farníci z Lovosic, Litoměřic a Mladé Boleslavi. Slavnost Krista krále pak v litoměřické katedrále sv. Štěpána začala půl hodiny poté, co zahájil mši svatou s mladými lidmi papež v Římě. Biskup tak hned na úvod připomněl celosvětový rozměr setkání.

V promluvě se věnoval tématu Kristova království a podílu každého pokřtěného na něm. „Vydávat svědectví Pravdě, sloužit Božímu království a Kristu králi znamená stát se jeho rukama. Máme jeho rukama žehnat, prokazovat dobro. A máme se stát i jeho nohama, abychom nesli radostnou zvěst,“ vyslal biskup asi stovku mladých lidí do jejich domovů s přáním, aby se jim takové dílo dařilo.

Závěr bohoslužby patřil děkování všem, co pomáhali „diecézko“ připravit, a hlavně Bohu! Tomu mladí lidé v katedrále dlouze tleskali.

Hana Tahotná a Jiří Nývlt

Autory snímků z Diecézního setkání mládeže jsou Jiří Nývlt a Tobiáš Velinský

Zážitky, vědomosti a seznámení

Po nedělní mši svaté na slavnost Krista Krále, na samý závěr 59. diecézního setkání mládeže jsme se před katedrálou tří účastníků zeptali, co si z Litoměřic odvázejí.

Pavel Kirschner, Litoměřice

Z diecézka si odnáším spoustu skvělých zážitků a i nějaké nové vědomosti a znalosti z přednášek. Hodně mě zaujalo svědectví ze sobotního dopoledního programu v kině. Mladý dvaadvacetiletý kluk nám vyprávěl o tom, jak propadl alkoholu, drogám a pornografii a jak ho z toho Pán Ježíš dostal ven. Byl to moc silný příběh, který mě oslovil a inspiroval.

Veronika Pokorná, Ústí nad Labem

Kromě tkaniček, které jsme všichni dostali na ten orientační běh našim životem, si odvážím řadu setkání. Poznala jsem se s novými lidmi. Určitě jsem udělala pár kroků v duchovním životě, přispělo k tomu i nějaké to vzdělání, které přinesly workshopy. Velmi se mi líbila modlitba v sobotu večer – bylo to zvláštní provedení, každý si mohl dělat vlastně to, co chce, určitě si způsob modlitby, který je mu blízký.

Eliška Čížková, Jablonec nad Nisou

Především si odvážím spoustu nových znalostí a kamarádství. A hlavně docela nový pohled na spiritualitu obecně. Jsem takový tradičnější člověk a takové ty věci jako chvály a zpívání při adoraci - to vlastně moc neznám. Byla to dobrá zkušenost a bylo to vlastně moc fajn. Co se mi nejvíc líbilo, byla skupinka na téma křestní identita, respektive liturgie křtu s Radkem Tichým – rozebraná opravdu do hloubky. Oslovilo mě, jak to všechno dává smysl a do sebe zapadá.

(jmn)

I když někdy vnější okolnosti připomínají spíše chlév, vyprošujeme Vám ať po celý rok naplňuje Vaše srdce teplo, bezpečí, pokoj a radost betlémského domova.

Tým domácího hospice

Na cestě za charitními projekty v Africe

Před začátkem doby adventní se biskup Stanislav Příbýl vypravil na africký kontinent. Vypytávali jsme se, k čemu a jaká to byla cesta.

Proč jste se vydal do Ugandy?

Nebyl jsem tam poprvé. Byl jsem od roku 2004 čtyři roky prezidentem Arcidiecézní charity Praha a pro její zahraniční pomoc v Ugandě to bylo období bouřlivého rozvoje. Především se tam tehdy postavila nemocnice ve vesnici Buikwe, která slouží širokému okolí a zároveň i v této zemi odstartovala známá Adopce na dálku. Do dnešních dnů pomohli dárči z Česka ke vzdělání více než deseti tisícům tamních dětí z těch nejhudších poměrů. Spoustu věcí jsem tam svého času musel jezdit vyřídít. A protože kontakty mi tam zůstaly - navzdory mojí další práci na sekretariátu České biskupské konference nebo tady v Litoměřicích - přemlouvali mě lidé z vedení pražské Charity, abych s nimi odjel na inspekční cestu.

K čemu to bylo užitečné?

Když Charitu v Ugandě doprovází kněz, berou to jako důležitou událost. A když jsem tam přijel jako biskup, všude to doslova otevřelo dveře – Charitě to usnadnilo spoustu jednání a realizování. Navíc jsem se mohl přesvědčit, jak se našemu společnému dílu daří, že se dobře zachází s penězi dárců.

Odjížděl jsem se starostí, že mi doma zůstane stát práce – ale to je můj obvyklý způsob „opouštění domova“ – v zásadě jsem nejradši doma a nerad cestuji. Cesta do Afriky nikdy není bez rizika, vždyť meziptistání bylo dokonce ve Rwandě. Nikdy předtím se mi tam nic nestalo, ale přece jenom teď jsem cítil mnohem větší tlak, protože tady mám zodpovědnost za celou diecézi. Vždyť teprve nedávno jsme s generálním vikářem a dalšími spolupracovníky uvedli svou práci do nějakého systému - a kdyby se mi tam něco stalo, tak bych své diecézi velmi ublížil. Ale byl jsem tam moc rád.

Co jste v Africe prožil?

Asi bych to rozdělil na tři části. Zaprvé to byla setkání s lidmi, které jsem znal, a budování nových kontaktů. Především jednání s biskupy z Kampaly a okolí a s našimi místními spolupracovníky. Byla to srdečná setkání. Druhá věc byla návštěva našich projektů a setkání s těmi, komu pomáháme. No a třetí okruh byl volný čas, čili i kus dovolené. Ono totiž naprosto není

možné tam pracovat v tempu, jak jsme zvyklí v našich zeměpisných šířkách. Uganda jsou tropy, země na rovníku a celá ta země je na náhorní plošině mezi jedenácti sty metry a čtyřmi tisíci nad mořem. Je to, jako když jste na Sněžce a výš – a to s výkonností také zamává. Takže každý den jsme měli i odpočinkové aktivity, mezi něž patřila i návštěva přírody.

Jaké to bylo?

Byli jsme v chráněném prostředí národního parku a tentokrát jsem si naplno uvědomil, jak to Pán Bůh v přírodě moudře zařídil. Ta rezervace je kus nedotčené přírody a tam je vidět, jak jsou zvířata, rostlinná říše, voda i klima provázané. Nedíval jsem se na jednotlivé druhy jako v atlasu: tady je žirafa, tady slon, támhle lev. Tentokrát jsem viděl a zasáhlo mě, jak si ten celý systém bezděky prospívá a funguje. Byla to, jak když člověk čte Písmo nebo žalm a vidí ty důvody k Boží chvále, protože tam je komplexnost, добрta a krása stvoření vidět více než kde jinde.

A charitní projekty, jak ty si vedou?

Překvapilo mě, jak se emancipovaly, jak se snaží fungovat jen s „připomocí“ a jakou mají všechna ta zařízení – jak školská, tak zejména to zdravotnické – na místní poměry vysokou úroveň. Je relativně snadné něco založit, ale udržet to v chodu a rozvíjet je v Africe velká věc. Vidět Nemocnici sv. Karla Lwangu téměř po dvaceti letech v tak skvělé kondici je ryzí radost. Pracují tam místní lidé i lékaři a zdravotnický personál a naši odborníci se tam dnes spíš jezdí něco příučit a ne ty místní školit. Role Charity je dnes taková, že s pomocí přichází, když je nutná nějaká investice. Typicky třeba teď jsme řešili, že potřebují generátor, který by udržel v případě výpadku elektřiny v chodu přístroje hlavně při operacích. Nemocnice je čistá, na úrovni a vybavená. Samozřejmě ji ale nelze srovnávat s žádnou naší nemocnicí. Ale na tamější poměry je to v zásadě prestižní zařízení.

Tak pro představu – prý je tam rentgen, který má sloužit obrovskému množství lidí...

Konkrétně 2,7 milionu v okruhu nemocnice. Kdo z nich by teoreticky potřeboval rentgen, tak se může spolehnout jenom na tento jediný. Pro nás je to něco nepředstavitelného. A když

rujeme takovýto diagnostický přístroj, pomůžeme obrovskému počtu lidí.

Setkal jste se jako biskup i s místní církví. Jaká je?

Tamní církev je mladá. Společenství roste a jeho struktury se teprve budují. Co bylo před těmi dvaceti lety, kdy jsem tam byl prvně, misijní území, tam už dneska fungují farnosti, mají tam kněze. Církev tam prostě není starodávná instituce jako tady u nás – tady stojí kostely stovky let staré. Když mluvíme o nějakém světcí, dělí nás od něj obvykle celá staletí. Tam křesťanství přišlo někdy kolem roku 1870 – a všechno je tam velmi svěží a bylo pro mne osvěžující vidět docela jinou tvář církve. Zatímco naše společenství se spíše umenšují, tam se rozrůstají – přibývají farnosti, kostely a celé diecéze. Mají tam opravdový nedostatek duchovních a vzdělaných lidí, kteří by církev vedli. Jejich nedostatek je daný tím, že potřeba je velká. Zatímco u nás je nedostatek způsobený spíš tím, že naše staré struktury spotřebovávají velkou část našich umenšených kapacit. Jinak řečeno počet kněží a dalších služebníků církve u nás je adekvátní počtu našich věřících. Jenže my se věnujeme často opečovávání těch krásných starých věcí a kostelů. A to v Ugandě vůbec nemají.

Je tamní víra nějak jiná?

Ugandané žijí v mnohem větší nejistotě a mnohem víc se spoléhají na Boha. Zatímco u nás sdělení „Já se za tebe pomodlím“ nebo „Ať ti Bůh žehná!“ zní často jako fráze, v Ugandě to je velmi vážná věta, každodenní zkušenost a má pro ně obrovskou váhu. Naše prostředí je tak bezpečné a zajištěné, že tuto potřebu Boha a jeho blízkost tak intenzivně nepocítujeme. A je dobré to zažít – jak mají k Bohu mnohem blíže než my tady v Evropě. Projevuje se to i v liturgii. Typický příklad je obětní průvod. U nás se přinesou konvičky a hostie, někde i sbírka. Naš obětní průvod se stal symbolem dost sterilním a odděleným od života. V Ugandě přináší lidé v obětním průvodu opravdu plody svého úsilí: to, co vypěstují, vyrobí, co si utrhnou od úst, dokonce i živá zvířata. A snaží se vybírat i peníze – po malých částkách a už dávno jen nečekají, co jim přijde „z venku“. Zkrátka jsem si tam tentokrát velmi silně uvědomil, jak moc se naše společnost Bohu vzdálila s tou zajištěností, kterou nám přinesl evropský blahobyt.

(jmn)

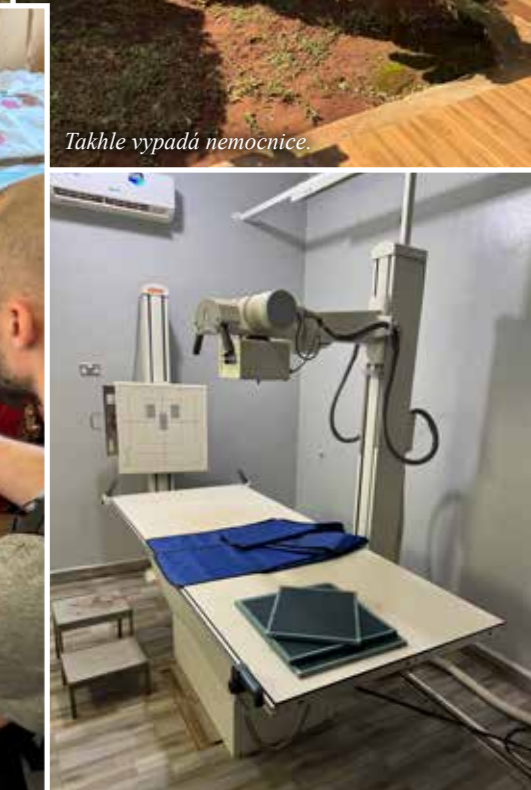
Památník sv. Karla Lwangu

Takhle vypadá nemocnice

Na návštěvě

S nemocničním týmem. Snímky archiv biskupa

Zprávy z diecéze

Koncert pro oběti povodně

Litoměřická diecézní Charita pozvala obyvatele i představitele města i širokého okolí na benefiční koncert uspořádaný během několika dní po neštěstí v chrámu Všech svatých. Lidé chrám zaplnili stejně jako při adventních benefičních koncertech. Postiženým povodněmi ze severu Moravy a ze Slezska přispěli 40 406 korun a město Litoměřice pak do charitní sbírky přidalo celý milion korun.

Biskup děkuje za štědrost ve sbírce pro oběti povodní

Rád bych vás informoval o tom, že se dosud vybralo ve farnostech litoměřické diecéze 1 412 989 Kč na povodně ve sbírce, která byla vyhlášena na neděli 29. září. Částka byla odeslána na sbírkový účet Charity Česká republika.

Děkuji vám všem za štědrost. Částka, kterou se nám podařilo vybrat, je mimořádně vysoká. Velmi si toho vážím. V naší diecézi byly postiženy povodněmi především oblasti na Frýdlantsku. Církevní objekty nebyly vodou tentokrát zasaženy. Několik církevních budov poškodil vítr, zvláště velké škody byly na areálu kláštera v Oseku a na budovách Biskupského gymnázia a základní školy v Bohosudově. Tyto škody jsou kryty pojištěním majetku diecéze.

V této souvislosti bych rád vyjádřil vděčnost rovněž vám všem, kteří jste našim spoluobčanům postiženým povodněmi projevili jakýmkoli způsobem svou blízkost a ochotu pomoci. Děkuji také Diecézní charitě Litoměřice a všem charitám v litoměřické diecézi za rychlou a profesionální pomoc.

Ze srdce Vám žehnám!

Stanislav Příbyl, litoměřický biskup

Ocenění pro lékaře

Pamětní medaili České biskupské konference za celoživotní službu ve prospěch dobra, především za obětavost a odvahu v lékařském povolání, předal MUDr. Milan Zbořilovi biskup Stanislav Příbyl na svátek sv. Václava v litoměřické katedrále. Milan Zbořil byl osobním lékařem čtyř posledních litoměřických biskupů. Za pevné celoživotní postoje nesl důsledky, které postihly i jeho lékařskou kariéru. Milan Zbořil v roce 2011 získal od papeže Benedikta XVI. „Řád sv. Řehoře Velikého“ za obětavou práci lékaře. Ocenění ČBK nemohl převzít na svátek sv. Cyrila a Metoděje na Velehradě, a proto jej obdržel v Litoměřicích na svátek sv. Václava.

Rynoltice mají nové hodiny a opravenou sochu sv. Jana

Nové hodiny na věži kostela sv. Barbory v Rynolticích a opravenou sochu sv. Jana Nepomuckého tamtéž požehnal 6. října biskup Stanislav Příbyl po bohoslužbě slova v opravovaném chrámu. Na konci bohoslužby poděkoval starosta obce Jan Vacek společně s místostarostkou Soňou Postlovou Starečkovou za návštěvu v obci a za požehnání hodin a sochy. Poté se vydal průvod k soše svatého Jana Nepomuckého, kterou nechala zrestaurovat obec na své náklady za pomoci Libereckého kraje.

Snímek Jana Příbylová

Kříž na Chotyni je požehnaný

Na vrchu Chotyně u Rtně nad Bílinou mají od půlky října požehnaný nový kříž. O jarních prázdninách dobrovolníci z Jenikovské farnosti zjistili, že původní kříž spadl. „Skupinka kluků z Moravy se pustila do obnovy a věnovali tomu tři dny. Byl jsem rád, když jsem viděl, jak je to dílo zaujalo a jak se k tomu kříži hlásí. A tak chybělo už jen požehnání. Věřím, že tato dominanta přitáhne nejen turisty, ale i ty, kteří chtějí na vrcholu Chotyně chvilít Pána - je to totiž úžasné místo,“ uvedl P. Marek Dunda, který vystoupal k požehnaní na kopec se skupinou poutníků.

Snímek archiv farnosti Jenikov

Setkání soudců

Na začátku října se v Plzni sešli soudci litoměřického a plzeňského diecézního soudu. V katedrále sv. Bartoloměje vstoupili do dalšího roku spolupráce.

Svěcení zvonů v Kněžmostě

V sobotu 5. října v Kněžmostě světili (znovu po opravě) kostel, nové varhany a tři zvony. Na mši se sešlo mnoho věřících z okolí i širokého regionu. Mši celebrou biskup Stanislav Příbyl společně s P. Pavlem Machem z farnosti Mnichovo Hradiště a P. Václavem Novákem ze Sobotky.

Snímek Dominik Horváth

Veni Sancte v Ústí nad Labem

Veni Sancte na Univerzitě Jana Evangelisty Purkyně v Ústí nad Labem se uskutečnilo 9. října. Studenti, profesori i představitelé několika církevních společenství prosili za nový akademický rok při ekumenické bohoslužbě.

Snímek Vojtěch Trnka

Kolik nás je?

V neděli 13. října proběhla v celé republice po pěti letech anketa mezi návštěvníky bohoslužeb. Je to jeden ze způsobů, jak získat představu o množství a složení praktikujících věřících. Fotka je z kostela Narození Panny Marie v Třebenicích. Sčítání výsledků stále ještě probíhá, výsledky zveřejníme na webu a v příštím vydání Zdislavy.

Snímek Dominik Faustus

Dlouhomostecké žehnání zvířat

Mezinárodní den zvířat a svátek sv. Františka z Assisi oslavili ve farnosti Dlouhý Most na Liberecku premiérovým žehnáním zvířat. Místní mohli donést nebo dovést k tamnímu kostelu své domácí mazlíčky. Lidé byli nadšení a přáli si akci uspořádat příští rok znovu. Nebyla to ani bohoslužba slova, ale krátká promluva o Božím stvoření a modlitba, na kterou navázalo nejprve požehnání lidem a pak zvířatům. Vše se odehrávalo před kostelem. „Vybral jsem svátek sv. Františka, milovníka zvířat a jáhna, jako jsem já. Jinak na svatopetrském náměstí ve Vatikánu zvířátkům žehná některý s kardinály vždycky na svátek sv. Antonína Ve-

líkého 17. ledna. Tak jsem si říkal, že i já můžu,“ vysvětlil jáhen Michal Olekšák.

Snímek Jana Příbylová

Kurie na pouti

Se zaměstnanci biskupského úřadu se v polovině října vypravili na pouť do Kadaně biskup Stanislav Příbyl i generální vikář Radek Jurnečka. Staří i noví pracovníci kurie se tak mohli poznávat i méně formálně mimo pracoviště.

Snímek Dominik Faustus

Nové zvony v Jirkově

Nové zvony požehnal biskup Stanislav Příbyl 13. října v děkanském kostele svatého Jiljí. Město Jirkov, které hradilo náklady na odbornou renovaci zvonů, zastupovala při slavnosti starostka Dana Havlátková Jurštaková. Do věže v Jirkově na Chomutovsku se po restaurátorských pracích po sedmi měsících vrátila dvojice zvonů. Jeden starší byl datován do první poloviny 15. století a druhý menší byl nový - replika zvonu z roku 1918, originál byl bohužel prasklý a restaurovaný bude alespoň k vidění ve vstupní síni městského úřadu na Benešově náměstí. Menší zvon nese plastický erb města Jirkov.

Po celý den bylo možné navštívit věž a kostel s průvodcem. Večer v 18 hodin úspěšně proběhlo plánované vyzvánění.

Snímek Dominik Faustus

Hamburský arcibiskup v Litoměřicích

Hamburský arcibiskup Stefan Heße (na snímku vlevo) v doprovodu dvacítky „svých“ kněží zavítal minulou středu do Litoměřic. V katedrále sv. Štěpána je zde generální vikář Radek Jurnečka. Stefan Heße pravidelně vyráží s kněžími na několikadenní pouť. Letos zamířili do Česka a část jejich cesty směřovala do litoměřické diecéze. Dopoledne navštívili Osek a odpoledne si prohlédli biskupské město. Kněžskou výpravu

z Hamburku do Litoměřic uzavřela společná večeře v Biskupském pivovaru U sv. Štěpána.

Žehnání zvonů v Dolních Chobolicích

V sobotu 19. října proběhlo v Dolních Chobolicích na Litoměřicku slavnostní odhalení obecní zvonice spojené s poděkováním za letošní úrodu jablek. Zvon i úrodu požehnal P. Martin Daviděk, který přijal pozvání místních obyvatel. „Kéž zvuk zvonu oznamuje jen radostné události,“ popřál jim.

Snímek archiv farnosti

Generální vikář u hrobu generála

Poslední říjnový den se Mons. Radek Jurnečka zúčastnil pietního shromáždění u hrobu generála Františka Chábery, válečného letce a čestného občana

na Litoměřic. Burácející gripeny nad hlavami, zástupci ministerstva obrany, příbuzní i vojenská hudba mu spolu s ním vzdali hold při 25. výročí od jeho úmrtí. Generál František Chábera bojoval během druhé světové války u jednotek Royal Air Force (RAF). Byl příslušníkem 312. stíhací peruté a pak i prvního československého smíšeného

pluku v SSSR. Jako vojenský pilot zasáhl do bojů ve Francii, do bitvy o Velkou Británii a zúčastnil se bojů během Slovenského národního povstání a osvobození Československa.

Snímek Karel Pech

Podzimní setkání varhaníků litoměřické diecéze

V sobotu 19. října se uskutečnilo již tradiční podzimní setkání varhaníků litoměřické diecéze, tentokrát opět v Litoměřicích. Stěžejní událostí tohoto setkání mělo být seznámení a beseda s novým litoměřickým biskupem Stanislavem Příbylem, který je velkým milovníkem hudby a sám je zdatným varhaníkem. Z tohoto kvůli návštěvě papežského nuncia bohužel sešlo. Program zachránil strahovský regenschori a vynikající varhaník – improvizátor Vladimír Roubal v děkanském kostele Všech svatých, který jedinečnými improvizacemi předvedl netušené barevné možnosti jak velkých romantických varhan postavených Wilhelmem Saurem, tak barokního pozitivu v boční kapli, který sem byl dovezen z filiálního kostela ve Vlčím Poli u Dolního Bousova. Účast byla tentokrát vysoká, sešlo se nás více než 30 varhaníků.

Radek Rejšek, diecézní organolog

Obnovené Svaté schody s kaplí v Krásné

Po několika měsících skončila v říjnu oprava nejceněnější části kostela sv. Josefa v Krásné na Jablonecku. Oprava se podařila díky pomoci Libereckého kraje a dárců, kterých bylo velké množství. Náklady se vyšplhaly na milion korun. Svaté schody v Krásné jsou kopii mramorových schodů o 28 stupních, po kterých v Jeruzalémě kráčel Ježíš k Pilátovi. V Česku je takových kopií deset. V kostele sv. Josefa jsou od roku 1761 a pod každým stupněm jsou uloženy ostatky svatých a stoupá se po nich v kleče a při modlitbě. Rekonstrukcí prošla i kaple, které se vrátily její původní barevnost.

Školáci v katedrále

Návštěvu ze Základní školy Antonína Bratřovského z Jablonce nad Nisou přivítal v katedrále a na biskupství generální vikář Radek Jurnečka na konci října. Na prohlídku přijeli devátáci se svými učiteli Pavlou Lejskovou a Miroslavem Jirků. První den strávili v Terezíně v památníku a ghettu, druhý den si prohlédli i biskupské město. Využili nedávného setkání a pozvání generálního vikáře Radka Jurnečky u nich ve škole a nechali se od něj provádět. Pomohli mu s tím kostelník Antonín Fegyveres a sestry Posádovy, které pečují o biskupskou rezidenci. Školáci nejvíce zaujaly sklepy pod rezidencí a barokní krásu katedrály.

Ministranti z Chodska oplatili návštěvu

Nebývalá a početná asistence doprovodila 30. října ranní bohoslužbu v litoměřické katedrále sv. Štěpána. Na návštěvu přijeli domažliční ministranti a ministrantky a na chvíli povýšili do kanovníckých rolí. Katedrální kostelník Antonín Fegyveres je totiž usadil do chórových lavic. Byla to návštěva na oplátku. Letos na sv. Vavřince totiž celebrou biskup Stanislav Příbyl poutní mši svatou na Vavřinečku u Domažlic.

Biskup navrhl, že mši svatou oslaví při příležitosti svátku sv. Wolfganga. „Je to světec, který spojuje vaši plzeňskou a moji litoměřickou diecézi. Byl řezenským biskupem a velkoryse území své diecéze rozdělil, aby mohlo vzniknout biskupství v Praze. Z něj bylo potom založeno biskupství v Litoměřicích v roce 1655 a v Plzni v roce 1993,“ připomněl holkám a klukům z Chodska.

Ministranti pak navštívili i biskupství a čekala je prohlídka katedrály a biskupského města.

Kapli v Rohatcích znovu vysvětil biskup

V Rohatcích na Litoměřicku v sobotu 2. listopadu po opravě vysvětil biskup Stanislav Příbyl kapli Všech Svatých. Téměř identické dvojče unikátní stavby v barokním stylu stojí ve Francii. V den Vzpomínky na všechny věrné zemřelé přijel do Rohatců (farnost Libotenice) biskup Stanislav Příbyl. „To proto, aby po dlouhodobé rekonstrukci opětovně Bohu zasvětil kapli Všech Svatých,“ připomněl místní duchovní správce Wolfgang Karel Horák, OPraem, který jej na začátku bohoslužby přivítal a popsal jednotlivé etapy oprav a poděkoval všem, kdo se na rekonstrukci podíleli.

Kaple byla dlouhá léta v neuspokojivém stavu, před zánikem ji zachránilo zařazení na seznam nejohroženějších památkových objektů.

Kaple Všech svatých je neobvyklá svým půdorysem - je centrální kruhovou stavbou se zvonicí a s předními také ve tvaru kruhu. Kopolovou střechu má osazenou lucernami. Stavba je výjimečná také zděnou konstrukcí střechy, na které leží pálené tašky v maltovém loži.

Na organizaci slavnosti nového posvěcení kaple se angažovalo množství dobrovolníků z řad místních farníků a obyvatel obce, kteří také připravili v prostorách mateřské školky občerstvení.

Snímky Dominik Faustus

Sv. Martin daroval, co sám potřeboval

Mezi prvními, kdo oslavili sv. Martina, byli farníci a jejich přátelé v Liběšicích u Žatce. Poutní slavnost v místním kostele, průvod a pak i hody na faře spolu s farníky ze širokého okolí prožil s týdnem předstihem před světovým svátkem také biskup Stanislav Příbyl.

„Na oltářním obraze za námi vidíme, jak se sv. Martin dělí o něco, oč se vlastně ani moc rozdělit nejde – o kus svého oděvu. My obvykle dáváme ze svého přebytku a dostatku. On ale šel dál. Věnoval, co sám potřeboval. Je velké umění takhle pomoci – a je třeba se mu od sv. Martina přiučit,“ řekl biskup při kázání. Poprosil zároveň, aby věřící nehledali Krista jen v kostele, protože on chodí i po ulici. Právě tam se totiž setkávají s nuznými lidmi, ke kterým bychom se podle

Martinova vzoru mohli chovat jako ke Kristu. „Jsem vděčný, že tady v Liběšicích nejste žádní salónní křesťané v kožených rukavičkách. Pomáháte si navzájem a žijete v prostředí pomoci,“ poděkoval místnímu biskup Příbyl. Připomněl zdejší péči o děti a mládež a sociální starostlivost. Na konci mše svaté požehnal biskup dary z letošní úrody, které bohatě zdobily oltář. Celé farní shromáždění se pak s biskupem vypravilo do liturgického průvodu po obci za bílým koněm, v jehož sedle seděl místní mladý muž, Martin Staněk, který představoval sv. Martina. Svatomartinskou slavnost v Liběšicích uzavřelo hodování na farní zahradě, na které byli pozváni úplně všichni.

Svatomartinské lampiony před biskupstvím

„Buďte dobří sami k sobě i k druhým. Dávejte ze sebe to nejlepší stejně, jako to dělal sv. Martin,“ přivítal generální vikář Radek Jurnečka zástup dětí s lampiony a jejich rodiče a prarodiče na nádvoří biskupské rezidence těsně před svátkem sv. Martina. Barevně nasvícená budova i dvůr se staly vůbec poprvé cílem svatomartinského průvodu pořádaného knihovnou. Na návštěvníky tu čekal Martin na bílém koni i představení ze života světce, slavná scéna dělení pláště. Ředitelka Diecézní charity Litoměřice Adéla Švecová pak poprosila dospělé, aby byli štedří k potřebným. „Prosím, přispějte do naší sbírky pro postižené povodněmi. Pomozte jim připravit se na zimu, aby mohli strávit advent i Vánoce v teple svých domovů. Buďme jako sv. Martin, který pomohl před zimou žebrákovi, jak jsme to před chvílí viděli,“ vyzvala ke štedrosti. Tu mohli přítomní projevít nejen Charitě, ale také Diakonii, Integračnímu centru Svit či Hospici sv. Štěpána.

Snímek Miroslav Zimmer

Z farních kuchařek

Diecézní setkání pastoračních asistentů z litoměřické diecéze se konalo 12. listopadu v Diecézním domě kardinála Trochty. Pozvání generálního vikáře Radka Jurnečky přijaly tři desítky pastoračních asistentů ze všech koutů diecéze. Setkání začalo společným slavením mše svaté v kapli DDKT, na které navázal program setkání „Z farních kuchařek“. Pastorační asistenti se podělili o různost pastoračních aktivit v celém liturgickém roce a na řadě míst severních Čech. Setkání skončilo společným obědem a to příští je naplánované jako celovíkendové a výjezdní.

V Hejnicích opravili střechu kláštera

Klášter Hejnice – vzdělávací, konferenční a poutní dům prochází největší opravou od velké rekonstrukce vedené P. Milošem Rabanem. Střecha byla dočasná z asfaltového šindele.

„Přišel čas vrátit se k původní pálené tašce, abychom klášter, kulturní památku, ochránili na další desetiletí a předali ho budoucí generaci ke správě v lepším stavu, než v jakém ho františkáni v roce 1991 od československého státu převzali zpět,“ vysvětluje ředitel hejnického centra Jan Heinzl.

Objekt slouží téměř 24 let od rekonstrukce a převedení do majetku litoměřického biskupství. Slouží především jako vzdělávací, konferenční a poutní dům s výstavami, koncerty, přednáškami a diskusemi pro veřejnost.

Sejmutí 1800 metrů čtverečních stávající krytiny, revize krovu, doizolování podkrovní, úprava vikýřů s výměnou nevyhovujících oken a položení nové krytiny hejnický klášter vysoutěžil v částce 15 milionů korun s DPH. Střechu mají v roce 2026 doplnit na nepohledových částech i fotovoltaické panely.

Hejnickému klášteru stačí příjem na provoz a základní správu. Velké investice by bez darů a dotací nebyly možné zvládnout. „Na střechu tak mj. přispěli ze svých fondů Evropská unie, Liberecký kraj, Karel Schwarzenberg, Česko-německý fond budoucnosti, Hermann-Niermann-Stiftung, Biskupství Zhořelec i křesťané napříč vyznáními ze sousedního Saska. Od drobných

dárců se podařilo získat už více než půl milionu a na novou střechu je možné stále přispět, neboť rekonstrukce potrvá až do podzimu 2026,“ přibližuje nesnadné financování investice ředitel. Podařilo se také opravit fasádu a zreštaurovat gallasovský erb nad vstupem do kláštera.

Snímek Jan Heinzl

Sv. Tomáš Akvinský v Jablonném v Podještědí

Putování vzácné relikvie sv. Tomáše Akvinského po České republice v roce jeho 750. výročí odchodu na věčnost se dotklo i litoměřické diecéze. Uctít relikvii bylo možné nečekaně a mimo program 27. října v bazilice sv. Vavřince a sv. Zdislavy v Jablonném v Podještědí. Mši sv. celebrouval a kázání pronesl fr. Metoděj Němec OP.

Snímek Jana Chadimová / Člověk a Víra

Varhany litoměřické diecéze

Další, v pořadí už osmý dokument představující varhany litoměřické diecéze je ke zhlédnutí na YouTube kanále Studio Chorus. Tentokrát představuje varhany z Jablonce nad Nisou.

Potravinová sbírka pro diecézní Charitu

Celých 5320 kg potravin a hygienických potřeb od dárců dostala Diecézní charita Litoměřice v rámci potravinové sbírky pro Domov sv. Máří Magdalény Jiřetín pod Jedlovou (slouží maminkám s dětmi a těhotným ženám).

Socha sv. Vojtěcha stoupala do oblak

Na průčelí baziliky v Jablonném v Podještědí vyzdvihl na konci listopadu kopii sochy sv. Vojtěcha jeřáb. Vznikla podle originálu barokního sochaře Franze Bienerta. Autorem kopie je sochař Jan Pospíšil a jeho kolegové.

Vznikla ve spolupráci s restaurátorem Filipem Zemanem. Zhotovitelem kopie byla firma Chládek & Tintěra. Sochu požehnal biskup Stanislav Příbyl a svoje požehnání připojili představený

kláštera v Jablonném Pavel Mayer a liberecký arciděkan František Masařík.

Snímek Jana Chadimová / Člověk a Víra

Pokračování obnovy kanovníckých domů na Dómském náměstí v Litoměřicích

Katedrální kapitula u sv. Štěpána v Litoměřicích zahájila další část obnovy kanovníckých domů na Dómském náměstí v Litoměřicích. Jedná se o statické zajištění a obnovu fasády tří kanovníckých domů. Cílem je revitalizace tří památek (každý dům je samostatně evidován jako kulturní památka), zlepšení jejich stavebně-technického stavu a vylepšení estetického dojmu této části Dómského náměstí. Projekt byl podpořen ze 62. výzvy IROP – Památky (ITI) prostřednictvím ITI Ústecko-chomutovské aglomerace. Celkové náklady jsou vyčísleny na 27 188 700 Kč, dotace činí 25 829 265 Kč. Projekt je podpořen z finančních prostředků EU.

(neoznačené snímky a zprávy Jiří Nývlt)

Role prezidenta je být spirituálem Charity

Novým prezidentem Diecézní charity Litoměřice je od září P. Lukáš Hrabánek. K duchovní správě ve farnosti Libochovice a osmi okolních farnostech mu přibyla ještě péče o Charitu.

Co bude váš úkol?

Když mě biskup Stanislav oslovil, abych se stal prezidentem Diecézní charity Litoměřice, bylo to pro mě překvapení a zároveň i výzva, abych se o ni víc zajímal. Teprve v té chvíli jsem také zároveň začal přemýšlet, v čem bude spočívat má úloha, co budu pro Charitu dělat.

P. Lukáš Hrabánek

Role prezidenta je spíše rolí spirituála Charity. Beru to jako úkol doprovázet lidi, kteří v Charitě pracují, povzbuzovat je a modlit se za ně a s nimi. Zároveň si myslím, že mohou být nápomocni v šíření povědomí o Charitě jak v rámci církve, tak i ve veřejné sféře. Například, když jsem byl u jednoho pana starosty, mohl jsem posloužit informacemi o službách, které Charita poskytuje na daném území. Mile mě pak překvapila jeho reakce, kdy chtěl s Charitou hned navázat spolupráci.

Budete žehnajícím knězem nebo máte v nové funkci i nějaké jiné plány nebo ambice?

Nedávno jsem sice žehnal nový vůz pro Diecézní charitu ve farním areálu v Mnichově Hradišti, kam nás pozval P. Pavel Mach, tamější děkan, nicméně svůj úkol vidím především v doprovázení, jak jsem předeslal. Tedy být přítomný a otevřený k tomu, co je potřeba.

Zároveň vidím svou úlohu i v hledání nových cest, jak podněcovat zájem o pomoc Charitě. I ve svém okolí totiž vidím, že lidé o Charitě nemají konkrétní představu, někdy ji dokonce ani nespojují s církví, i když jsou naše společenství jejím zřizovatelem. Jeden můj spolubratr, prezident z jiné diecéze, na našem setkání správně řekl, že charita je prodlouženou rukou církve.

Jaká je podle vás ta naše diecézní Charita?

Setkal jsem se za tu dobu s mnohými pracovníky Charity a všimnul jsem si, že to pro ně není pouhé zaměstnání, ale že tuto práci berou jako své poslání. Právě tento „bonus“ dokáže Pán Bůh použít a ještě rozmnožit. Velmi si proto cením práce těchto zaměstnanců Charity, stejně tak i dobrovolníků, kteří jsou nápomocni ve svém volnu. Tito lidé se totiž často setkávají s opravdovou nouzí a bídou člověka, a to nemyslím pouze materiální, ale i lidskou a duchovní.

Nechci opomenout ani velkou roli dárců, kteří umožňují svými penězi,

aby Charita lépe působila a konala dobro. Při žehnání automobilu v Mnichově Hradišti jsem dárcům děkoval se slovy, že i oni mají podíl na dobrech, která činí jednotliví zaměstnanci. Charitu si zkrátka nelze představit bez lidí dobré vůle, bez lidí, kteří ji podporují, pomáhají a v ní pracují. Kéž Bůh rozmnoží dobro, které všichni dělají.

(jmn)

Jezule a svatý Václav

Dvěma speciálním várkám v Biskupském pivovaru u sv. Štěpána požehnal biskup Stanislav Příbyl.

Svatováclavské pivo přijel ochutnat jako hotovou várku a vánočnímu speciálu požehnal už při jeho přípravě: „Bože, tys dal vyrůst všem plodinám, ze kterých člověk svou prací učinil tento nápoj, a tak jsi chtěl, aby nám pivo sloužilo ke zdraví a osvěžení; prosíme, požehnej všechny, kdo budou tento nápoj užívat, ať jej mohou pít s vděčností a zakoušet štěstí ze své činnosti a z každého tvého daru, ať jim to prospěje ke zdraví duše i těla.“

Do Vánočního ležáku nachystal sládek Robert Kříž koření, které je pro toto období charakteristické: pomeranč, hřebíček, badyán a skořici. Je spodně kvašený za použití speciálních kvasnic, které dají pivu více ovocné chuti. Je vařeno ze šesti druhů sladu, má plné tělo a zakulacenou chuť. Pivo je měděné barvy až mírně polotmavé. Není to světlý ležák a chutí překvapí!

Proč ten název?

Vánoční speciál dostal od biskupa jméno Jezule. „Vycházím z krásné knížky Útěk do Egypta přes Království české od Otfrieda Preusslera. Svérázně zasazuje vyprávění o útěku Svaté rodiny do severních Čech a Jezule v té knížce říká Ježíškoví známý šprýmař, kněz P. Wenzel Hocke z Horní Police,“ vysvětluje biskup. Preussler byl německým učitelem v Liberci, byl vysídlen a pak žil v Rosenheimu v Bavorsku. Příběh Útěku do Egypta vypráví o fiktivní cestě mezi Svatou zemí a Egyptem přes severní Čechy. „V té knížce je popsána slavnost, kdy se čeští svatí a další významné osobnosti setkávají se Svatou rodinou v neznámém kostelíčku a P. Hocke tam dostal zajímavý úkol pohlídat osla a postarat se o něj. A je pak vyvolán, aby taky Ježíška nějak obveselil, když je ten vyhlášený šprýmař - a on mu říká Jezule. Tak je to takové trošku domácí jméno Ježíše a je to vánoční oslovení, které k vánočnímu speciálu krásně pasuje,“ popsal Stanislav Příbyl.

Pivo je k mání v Biskupském pivovaru U svatého Štěpána. *(jmn)*

Propojení chválou

Aneb Mosty víry v litoměřické diecézi

Na „závěr“ víkendů pak doprovodila kapela Gedeon a Trinity Worship mši svatou v Mnichově Hradišti a hned potom zazněly open chvály ve farní stodole. Mnozí z nás jsme zažili novou

radost z Boha, ze společně sdílené víry, ze společenství. Byl to čas velkých milostí a povzbuzení do každodenního praktického života s Bohem. Frontman skupiny Gedeon Ondřej Liška ale přítomně upozorňoval, že je třeba Boha chválit pro Něho samého a ne proto, jestli z chvály budu něco mít, pro hezký zážitek a osobní štěstí. To se dostavuje často, ale jen jako vedlejší efekt. K modlitbě chval je třeba se „promodlit“. To znamená žít modlitbou, vést duchovní život. Bez osobního živého vztahu s Bohem to nejde. Potom je možné se postavit do chvály i v těžkých životních situacích a dovolit přítom Bohu, aby to proměnil. Při chválových večerech je často navíc

někdo ve službě přimlůvců, kteří jsou připraveni se přimlout u Boha za konkrétní starosti a těžkosti ostatních.

Text a snímky Hana Brichová

Probuzení víry

Projekt Mosty víry vyrostl na přání modlit se za nové probuzení víry na různých místech naší republiky - ať už významných či prostých, místech živé víry či zapomenutých.

Mottem, které propojovalo všechna místa a srdce, byla píseň: Probuď se, kdo spíš, a zazáří ti Kristus. (Ef 5, 14b)

Gedeon z Valašských Klobouk

Tento projekt nadace Credo chce přinášet požehnání lidem a farnostem, krajině. A s tímto plánem přijela chválová kapela Gedeon z Valašských Klobouk spolu s Trinity Worship do litoměřické diecéze a propojila modlitebním mostem Mladou Boleslav, Liberec a Mnichovo Hradiště.

Poslední víkend v září se tak rozezněla chvála nejdřív v kostele Nanebevzetí Panny Marie v Mladé Boleslavi. Místní společenství hned využilo příležitost ke společnému vyučování a formaci. Povzbuzení setkáním se zkušenou kapelou vytvořili plán chval na každou druhou sobotu v měsíci po celý školní rok.

Další zastávkou na této tour byl večer chval v liberecké modlitebně Církve Bratrské, kam přijeli lidé ze široka daleka, ale i z různých církví. I tady se pravidelně schází chválové společenství každou třetí středu v měsíci pod vedením sester františkánek, které si ani tuto příležitost nenechaly ujít.

Modlitba chval je velkým darem na cestě za Bohem

radost z Boha, ze společně sdílené víry, ze společenství. Byl to čas velkých milostí a povzbuzení do každodenního praktického života s Bohem.

Modlitba chval

Modlitba chval je velkým darem na cestě za Bohem, účinnou zbraní v duchovním boji proti malomyslnosti, smutku a celé řadě dalších těžkostí. Tato modlitba má velikou sílu, protože do ní zveme Ducha Svatého. Stejně jako vděčnost, tak i chvála chrání proti nespokojenosti a zesiluje radost ze života. Učí nás dívat se na život Božím pohledem. Ve Skutcích apoštolů čteme: „Kolem půlnoci se Pavel a Silas modlili a zpívali chvály Bohu

Hospic sv. Štěpána

Litoměřice

Hledáte skutečný dárek? Pojdte s námi vylepšit svět. Darujte lepší konec života našim nemocným. Vánoční sbírka Hospice sv. Štěpána nese název Rozsvíťme hvězdu pro hospic!

Symbolika hvězdy je pro nás křesťany velmi silná. Vždyť právě hvězda ukázala Mudrcům od východu cestu za skutečným cílem, za Králem, Mesiášem. Proč podpořit právě litoměřický hospic?

Lidé často hledají způsob, jak prožít Vánoce s přesahem, aby to nebyly jen svátky konzumu, ale aby skutečně obdarovali tam, kde je to potřeba. Hospic sv. Štěpána je vlastně takovým adventním domem. Už dlouho si každý advent silně uvědomuji, že je-li význam slova „adventus“ právě příchod, tedy i příchod samého Božího Syna, a doba adventu očekáváním tohoto příchodu a setkání, pak právě naši pacienti jsou v této adventní době doslova ponořeni.

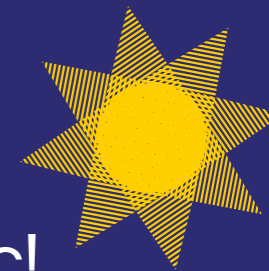
Hospice se snaží ulevit těžce nemocným od fy-

zického strádání a také je doprovázet s láskou, empatií a skutečným přijetím. Součástí služby je naslouchat a pomáhat urovnat cesty a připravovat stezky. Děje se tak skrze odpuštění a usmíření někdy i dlouho narušených vztahů v rodinách. Společně hledáme smysl současného onemocnění v životě našich pacientů. Někdy nemocní dojdou i k vědomé konverzi, a třeba i k vyslovení žádosti o křest nebo k přijetí svátostí po mnoha letech.

Proto, aby hospic mohl poskytovat všechny tyto služby, nestačí platby ze zdravotního pojištění. Vyžaduje to čas, a tedy i personál navíc. Prostředky získané ze sbírky Hvězda pro hospic umožní nejen dofinancovat investiční dotace, které hospic v této době čerpá na rekonstrukce a obnovy. Vánoční sbírka je také důležitým zdrojem pro úhradu mezd právě všech podpůrných pracovníků. Za každý dar předem děkujeme.

Přeji Vám všem požehnaný advent a radost z příchodu Krále.

Monika Marková, ředitelka Hospice sv. Štěpána

Vánoční sbírka

Rozsvíťme hvězdu pro hospic!

Dáváme životu dobrý konec. I díky vám.

Darujte na:
hvezda.prohospic.cz

532525/0300 v.s. 24

Děkujeme.

Rozsvíťme hvězdu pro hospic

Nejstarší veřejná knihovna v Liberci se stěhuje do liberecké knihovny

Nejstarší veřejná knihovna v Liberci – sbírka někdejšího místního kněze Antona Ignaze Kopsche – musela kvůli rekonstrukci opustit kostel Nalezení sv. Kříže. Dočasný azyl našly knihy v depozitáři Krajské vědecké knihovny v Liberci.

Vzácná sbírka, kterou lze považovat za nejstarší veřejnou knihovnu v Liberci, byla v uplynulých týdnech dočasně přestěhována do depozitáře Krajské vědecké knihovny v Liberci. Knihy vůbec poprvé po 270 letech opustily prostory, kde se tato unikátní historická kolekce od poloviny 18. století nacházela.

Zakladatel knihovny, tehdejší liberecký děkan Anton Ignaz Kopsch v roce 1759 využil přestavby kostela Nalezení sv. Kříže a prostor nad sakristií vyhradil a upravil pro svou cennou sbírku knih. Pro uložení svazků zde nechal zhotovit čtyři objemné barokní skříně s prosklenými dveřmi, které svému účelu slouží až do dnešních dnů. Pozdější liberečtí duchovní správci Kopschův odkaz respektovali a do knihovny přidávali další a další svazky, pro něž bylo na konci 19. století potřeba pořídit novou skříň. „Výjimečnost knihovny, která je stále v majet-

ku libereckého arciděkanství, podtrhuje zejména její trvalé uložení na jediném místě. Přechala zde všechny války, krize, totality a s nimi spojené pokusy si sbírku přivlastnit,“ upřesňuje Martin Barus, archivář Biskupství litoměřického.

Knihy nyní dočasně opustily své police kvůli opravě střechy a zejména restaurování nástrojných malby zobrazující alegorie vědy a náboženství. Na Kopschovu žádost ji zhotovil v roce 1766 pražský freskař Jan Václav Spitzer, mj. autor výmalby celého kostela Nalezení sv. Kříže a mnoha dalších sakrálních staveb v regionu.

V průběhu minulých týdnů z kostela odstěhovali archivář Martin Barus a knihovnik Filip Krinke celkem 156 banánových krabic, které obsahovaly celkem 1801 svazků knih. Konkrétně se jednalo o 41 rukopisů, jeden prvotisk (tedy kniha vytištěná před rokem 1500), 1052 starých tisků (knih vzniklých do roku 1800; k nimž je možné připočítat dalších 15 svazků s nepříliš jasnou datací) a 692 knih mladších roku 1800. „Prim hrála samozřejmě náboženská literatura, především kázání. Zaujala mě však i různá geografická či právnícká díla. Z 19. století

byla hojná regionální vlastivědná literatura, ale překvapivě také četné svazky děl s vojenskou tematikou,“ dodává Barus.

Všechna tato díla jsou nyní uložena v depozitáři Krajské vědecké knihovny v Liberci, která libereckému arciděkanství ochotně nabídla pomoc. „Kopschova knihovna bude umístěna v klimatizovaném depozitáři až do doby ukončení opravy původních prostor, kam se následně opět vrátí,“ řekl Václav Křížek, vedoucí Bibliografického oddělení Krajské vědecké knihovny v Liberci. Mezitím by měla proběhnout její odborná katalogizace.

Na rok 2025 připadá 250. výročí Kopschova úmrtí, z tohoto důvodu bude 20. prosince 2024 v Krajské vědecké knihovně adventním koncertem zahájen cyklus akcí, které připomenou jeho osobnost a význam. „Na různých místech v regionu budou provedeny koncerty, konat se bude řada přednášek a v září 2025 bude v liberecké knihovně otevřena výstava věnovaná Kopschově knihovně,“ připomněl Jiří B. Sturz, organizátor oslav.

(jmn)

Snímky Martin Barus

Společenství Člověk a Víra hledá nové fotografy

Společenství křesťanských fotografů Člověk a Víra hledá nové fotografy, kteří by dokumentovali život církve a šířili evangelium prostřednictvím fotografií. Spolek Člověk a Víra se snaží o osobní rozvoj fotografů, poskytuje školení a konzultace, vystavuje nejlepší fotografie, organizuje duchovní obnovy, ale hlavně umožňuje budovat nová přátelství.

Úkolem fotografů ze spolku Člověk a Víra je především zachycovat život církve v kostelích i mimo ně a hlavně evangelizovat obrazem. Předchozí zkušenosti s focením nejsou rozhodující! Důležité je mít vlastní fotoaparát a srdce otevřené pro službu.

O spolku Člověk a Víra

Díky preciznímu přístupu k práci, znalosti liturgie a fotografickým výsledkům si fotografové v litoměřické diecézi (Jana Chadimová a Jiří Vopálenký) již získali jak uznání, tak i postavení „našich“ fotografů.

Fotí nejen v katedrále (kde mají na přání biskupa přístup i do presbytáře), ale i v dalších chrámech. Jejich fotografie jsou pravidelně publikovány v církevních periodikách, v knihách i na sociálních sítích.

Společenství Člověk a Víra provozuje největší českou databanku fotografií z církevního prostředí a pořádá každoroční výstavy nejlepších prací, které během roku putují po diecézích.

Pokud máte zájem se přidat, prosíme, kontaktujte vedoucího fotografů Člověk a Víra v litoměřické diecézi - Jiřího Vopálenského na e-mailu vopalenskyj@seznam.cz.

Fotografové společenství Člověk a Víra v litoměřické diecézi

Vizitace sester ve Španělsku

V minulém měsíci se převorka premonstrátek kláštera v Doksanech sestra Augustina Renata Vrzalová vypravila na tzv. vizitaci sesterského kláštera premonstrátek Toro v diecézi Zamora ve Španělsku. Svou cestu za sestrami svého řádu přibližuje v rozhovoru.

Co to je vizitace v prostředí vašeho řádu?

Zpravidla se koná v každém klášteře jednou za šest let. Hlavním cílem je podpořit komunitu v tom, co je na jejich společné cestě dobré, povzbudit k dynamickému životu a odvaze čelit každodenním těžkostem. Ale také zkusit zahlédnout a pojmenovat, kde jsou nedostatky a možnosti vidět či uchopit některé věci jinak. Proto je vhodné, aby alespoň jeden z vizitátorů klášter osobně trochu znal a měl zkušenost s jejich způsobem života.

strany Kastilské pohoří a okolo města protéká řeka Duero, přes kterou vede nádherný dlouhátánský kamenný most. Bohužel během bouřlivé historie Španělska zde zanikly všechny mužské premonstrátské kláštery, takže sestry jsou poměrně osamělé a velmi daleko od nejbližšího kláštera našeho řádu, který se nachází ve francouzské Normandii.

Klášteř byste snadno přehlédli ve spletitých úzkých uličkách, které se podobají jedna druhé. Ale když mě pak s otevřenou náručí přivítaly sestry v bílých hábitech, tak mi bylo jasné, že jsem tady jako doma. Střídání modlitby, práce, odpočinku s dalšími prvky našeho života mi blíže připomíná i náš život v Doksanech. Jenom mi trochu trvalo, než jsem si zvykla na pozdní večeři v osm hodin. Ve Španělsku je život poněkud posunutý do pozdních hodin a sestry tady mají večeřku až v jedenáct! V tu dobu mám v Doksanech už půlnoc.

V čem je život premonstrátek ve Španělsku stejný a čem jiný než ten v Česku?

Byla jsem velmi mile překvapená, že ve Španělsku existuje asociace, která má za úkol podporovat trvalou formaci v klauzurovaných klášteřích. Asociace se jmenuje Clauny, existuje od roku 1971 a průběžně vydává

přednášky na různá témata, duchovní obnovy a exercicie, ve spolupráci s univerzitami.

Co hezkého jste tam zažila?

Při procházce okolo řeky, která je od kláštera vzdálená asi deset minut pěšky, mě překvapilo, když jsem v řece Duero objevila říční raky. To jsem viděla naživo asi poprvé v životě. A také mě překvapilo, jak je španělština snadný jazyk. Po týdnu už jsem leccemus rozuměla! A také jsem si mohla projít pár metrů cesty do Santiaga, protože okolo řeky vede. Tak kdybyste někdy náhodou tuto trať šli a ocitli se v Toro u Duera, můžete zajít na návštěvu do kláštera. Ve městě se ale rozhodně neptejte na premonstrátky, ale na monasterio Santa Sophia! A mimochodem - také už mám trochu jasnější představu o tom, co to je španělská vesnice.

(jmn)

Sestra Augustina iřetí zleva. Snímky archiv sester premonstrátek

Můžete ten klášter, komunitu krátce představit?

Komunita tu existuje bez přerušení od 13. století a momentálně se skládá z jedenácti sester. Městečko čítající asi devět tisíc obyvatel lemuje z jedné

Umí být církev domovem v Česku, Polsku a Německu?

Domov ■ Najdeme ho v církvi? ■ Umíme jej nabídnout lidem z blízka (například dospívajícím) - i těm, kteří v tomto společenství hledají zázemí – například uprchlíci?

V klášteře Hejnice se nad těmito tématy sešli 20. a 21. listopadu Češi, Němci a Poláci - odborníci, praktické a jejich biskupové k tzv. „trialogu“.

Pod křídly Ackermann Gemeinde tu představili svoje zkušenosti i plány. „Zažíváme zde v praxi, co má na mysli papež, když hovoří o synodální církvi. Tři národy, kus Evropy, muži, ženy a biskupové z pomezí východu a západu našeho kontinentu tu posloucháme jeden druhého a hledáme k sobě cestu. Děláme to uprostřed našeho společného domova, tedy církve,“ popsal görlitzký biskup Wolfgang Ipolt.

Abatyše i výzkumníci

Několik diskusních panelů během dvou dnů hostilo odborníky z řad sociologů, abatyše dvou klášterů, historiky, kněze, aktivisty i výzkumníky. Etnoložka Jana Nosková z Oddělení paměťových studií Etnologického ústavu Akademie věd České republiky představila proměny výkladu a porozumění konceptu „Heimat“ („domov“) v 19. a 20. století. Tento koncept/pojem nabyl během historického vývoje v německém prostředí

řadu významových nuancí. Ty se pak následně obtížně překládají do dalších jazyků. Konkrétně vysvětlila, jakou roli hrál pojem „Heimat“ („domov“) pro nuceně vysídlené Němce. Upozornila, že koncept „Heimat“ vykazuje úzké propojení především se třemi dalšími slovy, a to prostor, čas a identita.

Debatu se vedla také na téma, zda a jak může být církev domovem pro lidi „domova zbavené“, tedy vyhnance, či jak může pomoci církev lidem na okraji společnosti a vyloučeným. Zapojila se abatyše Elisabeth Vaterodt OCist z Marienthalu, Beata Bykowska teoložka a pedagožka z Polska a on-line také historik Jaroslav Šebek.

Dar z diecéze Görlitz. Biskup Wolfgang Ipolt dovezl pro Klášter Hejnice - vzdělávací, konferenční a poutní dům 11 000 €. „Je to dar církve žijící v diaspoře pro církve žijící v diaspoře,“ povzbudil k blízkosti a „budování mostů víry“ biskup Ipolt při předávání šeku řediteli poutního domu Janu Heinzlovi a litoměřickému biskupovi Stanislavu Příbylovi.

Tvorba domova

Maryna Czaplínska z polské organizace Klub katolické inteligence - představila studii, kterou v roce 2022 udělali na vzorku dvou tisíc věřících (zahrnuli i 450 duchovních) v Polsku. Z ní vyplynulo, že důvěra lidí v církve u našich sousedů dramaticky klesá, což se viditelně projevuje i tím, že méně lidí chodí pravidelně do kostela. „Všeobecně s nevolí prožívají netransparentnost a pobuňují je církevní skandály. Výzkum ukázal, že zázemí církve jako domova se bohužel vytrácí, a proto se úloha společenství laiků a organizací stává nezastupitelnou,“ popsala Marie Neudörfl z pořadající organizace.

Z diskuse pak vyplynulo, že ideální pro uchování společenské pozice církve a její neutralitu ve vztahu k moci je, aby se lidé věřící angažovali v politice, ale církve se nijak nespojovala s politikou.

Jeden z hostů, slovenský farář P. Marian Prachár, pracující s mládeží v Bratislavě, přiblížil specifickou „tvorbu domova“. Z nevyužívaného kostela udělal kavárnu, za což sklidil

podporu i kritiku. Využívá chrám jako místo setkání věřících i nevěřících – prostor shledání se s vírou. Také on upozornil na náročnou společenskou pozici církve – zejména v uplynulých třiceti pěti letech, v nichž podle jeho mínění církve v jeho zemi dosud nezvládla transformaci z doby komunismu na novou situaci.

Hovory u krbu

Společenský večerní program nesl název „Kamingspräch“ – tedy volně přeloženo „hovory u krbu“. Ředitel Kláštera Hejnice Jan Heinzl vyprávěl o tom, jak začala válka na Ukrajině a jak se tento dům proměnil v domov ukrajinských uprchlíků. Připojila se i paní Plášilová, Ukrajinka, která v Česku žije třicet let a její bratr odešel bojovat na frontu, zatímco ona už dva roky pomáhá ukrajinským rodinám. Vyprávěli příběhy o těchto osudech a přibližovali konkrétně, jak může být církev domovem pro utečence.

Čtyři biskupové u oltáře

Obvyklé je v Hejnicích setkání národů, které to sem mají blízko (tentokrát chyběli Lužičtí Srbové). Výjimečná byla přítomnost čtyř biskupů, kteří reprezentují sousední diecéze. Spolu s místním biskupem Stanislavem Příbylem tak slavili ve čtvrtek 21. listopadu ranní mši svatou (a pak i debatovali) Reinhard Hauke z Erfurtu pověřený Německou biskupskou konferencí pro pastorační vysídlených osob a emigrantů, Wolfgang Ipolt z Görlitzu a Krzysztof Zadarko z koszalińsko-kołobrzegské diecéze.

Čtvrteční dopoledne patřilo diskusi „Jak se může stát církev pro mladé lidi domovem“. Ke společnému stolu usedli Jonathan Lange a Matthias Altmann z mládežnických organizací Aktion-West-Ost a Junge Aktion der Ackermann-Gemeinde. Moderovala ji abatyše česko-německé

komunity benediktinek z opatství Venio v Mnichově a kláštera na Bílé Hoře v Praze Francesca Šimuniová. Pak následoval panel rozhovorů a svědectví biskupů. Jak může být církev domovem pro lidi v litoměřické diecézi, odkud bylo po válce vyhnáno osmdesát procent věřících německé národnosti, o tom hovořil biskup „hostitel“ Stanislav Příbyl. Představil v osobní rovině prostředí svého domova, kde zažíval „náboženské války“, protože jeho tatínek byl, jak řekl, protikatolický. Zázemí, domov a útočiště pak nynější biskup našel ve farnosti a u kněze, se kterým prožíval dospívání i těžkosti svého lidského růstu. „Poznal jsem laskavé přijetí, a proto se toto prostředí snažím zprostředkovávat těm, ke kterým jsem jako biskup diecéze poslán,“ uvedl litoměřický biskup.

Pastorační strukturu své diecéze přirovnal k ementálskému sýru, kde je víc děr než sýra a sýr už nedrží zcela pohromadě. „Struktura, kterou jsme zdědili, je nenosná a děr je tolik, že se často není o čem opírat. A to, co nás drží pohromadě, jsou vztahy. Nikoliv institucionální, ale vztahy mezi lidmi – a to i přes hranice,“ uvedl Stanislav Příbyl. Jeho přáním je, aby místní církve, za kterou zodpovídá, byla domovem nikoliv ve smyslu střechy nad hlavou, ale prostorem, kde „budeme prožívat vřelou, pevnou a láskyplnou blízkost“.

Doplnil, že pokud nejsou struktury církve nosné, je nutné je budovat právě jako síť těchto vztahů. „Zde, na místě našeho trialogu, chci zdůraznit, že každé dílo smíření k tomu pomáhá a organizace jako Ackermann Gemeinde jsou mi velmi sympatické a zaslouží si podporu, protože

vztahy je třeba očišťovat, zbavovat předsudků a trvale o ně pečovat bez ohledu na státní hranice. Moji předchůdci to tak dělali minimálně od biskupa Webera v mizerii války, pak při a po vyhnání Němců. A další biskupové na něj navázali v době útlaku komunismu. Vidím, že vytváření domova jako sítě vztahů bylo pro ně důležité a nosné,“ uzavřel biskup Příbyl.

Jiří Nývlt

Přímluvy ve třech jazycích

V Hejnicích nasněžilo. Snímky Jiří Nývlt

Čtyři biskupové u oltáře

Střecha v Šanově vydržela 160 let

Farní společenství kolem kostela sv. Alžběty v Teplicích - Šanově slavilo hned několik výročí. A vybírá na střechu svého chrámu.

Uplynulo totiž 160 let od položení základního kamene kostela. „Žije tu společenství, které se o kostel stará a které doplňují svými návštěvami třeba lázeňští hosté. Koná se tu i spousta akcí pro veřejnost,“ popisuje místní duchovní správce P. Radomír Kuchař SDB.

Další jubileum oslavila místní zasloužilá varhanice Hana Botová. „Hraje v kostele neuvěřitelných padesát let. To si taky zasloužilo poděkování a oslavu,“ doplňuje P. Kuchař.

Štafetový kolík si předali také kostelníci. Sedm let se o kostel starala rodina Šafránkových. „Potřebovali už vystřídat a nabídl se ochotný farník Martin Budek,“ těší místního kněze.

Šanovští avizují také sbírku na krov a střechu. Ani kámen, tedy břidlice, na střeše nevydrží věčně. Po 160 letech je čas na její výměnu nad hlavní lodí. „Jedna břidlicová taška vyjde na 42 koruny. Dárce si ji bude moci podepsat. Pokud by snad někdo chtěl koupit přímo m² zakryté střechy, tak ten vyjde na 1252 koruny. A pokud bude takových dárců přesně 732, budeme mít střechu pokrytou,“ uzavírá P. Kuchař. Více na salesianiteplice.cz/farnost.

Šanov na historickém snímku

Baxíkovi hoši porazili Křížáky z Jablonce

Fotbalový turnaj mládeže litoměřické diecéze přilákal o první říjnové sobotě celkem osm týmů. Klání začalo oproti těm běžným či ligovým netradičně: mší svatou.

Mladí lidé se sešli na devátou hodinu v litoměřickém kostele Všech svatých. P. Jiří Smolek, který vede příchovické Diecézní centrum života mládeže Křížovatka, v kázání hovořil o různých zápasech a vítězstvích: nad zlým či nad vlastními slabostmi.

Při nástupu na hřišti se pak představilo osm týmů: Luna Louny, Křížáci Jablonec, Křížovatka Příchovice, Baxíkovi hoši, FK Mladá Boleslav, Sudety Warriors, Krasotinky Jeníkov a Vojtěchové. Jak jeden z názvů týmů napovídá, letos se na tradičním turnaji poprvé představil čistě dívčí tým. Nejvíc fandů dojelo z Mladé Boleslavi. Během přestávky mezi zápasy se fotbalisté a fotbalistky i fanoušci občerstvovali litoměřickými párky s chlebem. Teplou už nebylo, ale ani nepršelo. Pokud se hráči (a hráčky) nezahřáli při samotném fotbale, tak se zahřívají čajem a domácím perníkem sypaným kokosem od Kryštofa.

O vítězi se rozhodovalo v zápase mezi Křížáky z Jablonce (vítězný tým loňského ročníku) a Baxíkovými hochy. Ve finálovém zápase nebylo o góly nouze. Baxíkovi hoši porazili Křížáky z Jablonce 4:1. Na třetím místě se umístil navzdory mocné podpoře fanoušků tým FK Mladá Boleslav.

Hana Tahotná, snímky Tobiáš Velinský

S biskupem na pouť do Říma

Osmidenní výprava z litoměřické diecéze do Říma s biskupem Stanislavem Příbylem na Národní pouť 2025 se pomalu, ale jistě plní (uskuteční se 24.-31. 3). Váhavcům ji přibližuje její organizátor Petr Křížek.

Čím je tato pouť cesta výjimečná?

Vyrážíme jako společenství věřících z litoměřické diecéze. Biskup Stanislav Příbyl prožije značnou část pouti společně s námi. Program cesty je připraven tak, abychom ji mohli prožít nejen jako duchovní putování k hrobům apoštolů Petra, Pavla, Cyrila a mnohých dalších, ale také jako šanci pro prohloubení naší víry, oživení naší naděje a obnovení pramene lásky v našem srdci. A v neposlední řadě budeme pobývat na místech, kudy do slova a do písmene kráčely církevní dějiny. Budeme mít možnost uvědomit si, jak pestrá je společenství Kristovy církve, čím všim církev dosavad prošla a jaké jsou její cesty v dnešním světě. To poslední si slibuji zejména od setkání se současným papežem Františkem.

Úplně slyším námitky těch, co se zdráhají cestovat: „To je dálka. A co když budu v autobuse potřebovat na záchod? Neznám jazyky, jak se tam domluvim?“

Můžeme je uklidnit, že se nemusejí vůbec ničeho obávat. Cesta je vhodná pro každého, kdo vydrží trochu toho nepohodlí v autobusu a množství poutníků v Římě. Vše bude připraveno a zajištěno tak, aby se každý mohl soustředit jen na to podstatné. Ano, dálka to je. Ale nepochybuji o tom, že Hospodin dá tomu, kdo se na pouť vydá, sílu ono nepohodlí daleké cesty unést. Autobus, kterým pojedeme, bude pohodlný a bude samozřejmě vybaven záchodem. Ale stejně tak budeme cestou dělat dostatečné množství zastávek, abychom se trochu protáhli a mohli si odskočit. Cizí jazyky nikdo z poutníků znát nemusí. Všichni průvodci nejenže hovoří česky, ale jsou také velmi pozorní. Ohlížejí si proto, aby se nikdo nikde neztratil.

A kromě toho bude mít každý účastník u sebe telefonní číslo svého průvodce pro případ, že by se přece jen ztratil. A pak je tady ještě jedná velká jistota. A tou je nový český velvyslanec ve Vatikánu Pavel Svoboda, který má zvláštní pochopení pro vše, co je „ztracené“...

Co znamená podtitul poutní cesty naší diecéze „po stopách apoštolů a svědků víry“... co poutníci zažijí a uvidí?

Není to marketingový tah, ale program. Charakterizuje cestu jako takovou. Každý z poutníků vstupuje svým způsobem do duchovního proudu těch, kteří před ním do Říma putovali. Ať už to byli první křesťané Petr či Pavel, misionáři Konstantin s Metodějem, abatyše Mlada či biskup Vojtěch anebo sázavský opat Božetěch či tepelský blahoslavený Hroznata. Anebo svědci 20. století – Beran, Špidlík, Škarvada a mnozí další. S duchovním odkazem všech těchto apoštolů a svědků víry se v Římě setkáme a můžeme ho nechat na sebe působit. Každého bezpochyby osloví něco jiného, ale nepochybuji o tom, že nikdo neodejde z Říma s prázdnou... Rychlý pohled do programu prozradí, že uvidíme antické Forum Romanum, jezuitský kostel sv. Ignáce, Caravaggiovy oltářní obrazy, všechny hlavní římské baziliky – sv. Petra, sv. Jana v Lateránu, Panny Marie Sněžné, sv. Pavla za hradbami, samozřejmě také sv. Klimenta v Lateránu, sv. Paxedu a v neposlední řadě i římské katakomby. A mnoho dalšího...

Blíží se Vánoce. Uměli byste to zadat jako dárek pod stromeček, připravit nějaký dárkový certifikát?

No jasně. Pro všechny, kdo chtějí touto cestou obdarovat své blízké, máme samozřejmě připravené krásné certifikáty, které lze nadělit pod stromeček. Nepochybuji o tom, že udělají velkou radost. Stejně tak je možné věnovat

tuto cestu svému kmotřenci u příležitosti udělení svátosti bířmování anebo svým dospívajícím potomkům jako svědectví o své vlastní víře a křesťanské životní cestě. Na takový dárek se nezapomíná a takový dárek nerezaví... To mohu dosvědčit ze své vlastní životní zkušenosti.

Jiří Nývlt, snímky CK Křížek

Více informací na www.ckkrizek.cz

Diecézní setkání katechetů

9. 11. 2024 v Diecézním domě kardinála Trochty v Litoměřicích

Program setkání

- 10:00 • Mše svatá v kapli Diecézního domu
- 10:30 • Seznámení a nabídka materiálů
- 12:00 • Společný oběd v Biskupském pivovaru sv. Štěpána
- 13:00–17:00 • Seminář pedagogiky Franze Ketta

Praktický kurz pedagogiky Franze Ketta s adventní a vánoční tematikou vám umožní nahlédnout do pedagogiky Franze Ketta a nabídnout inspiraci pro vaši katechetickou službu v adventní a vánoční době. Kurzem vás provede Mgr. Barbora Křivohlavá - ředitelka církevní MŠ Komíněk v Praze.

ky do 20. října na nyvltova@dltm.cz

Katecheze není jenom vyučování náboženství

charitního díla v Ugandě. „Jsem rád, že katechetická práce v naší diecézi nabírá nový dech,“ uvedl biskup.

Katechetická práce je v litoměřické diecézi rozmanitá, co se týče možností a přístupů. „Někde se učí ve školách, třeba několik skupin dětí, které jsou si blízké věkem i náboženskou orientací. Jinde je dětí malinko a musejí improvizovat ve společenství školáků různého věku z různého sociálního prostředí a odlišně rozvinuté nebo přijaté víry. Často jsou mezi nimi i žáci postižení životním stylem jejich prostředí. Podstatné je, aby katecheti měli tyto děti rádi. To považují za klíč k úspěchu,“ zdůraznil generální vikář P. Radek Jurnečka, jenž se katechetům věnoval při slavení mše svaté v kapli Diecézního domu kardinála Trochty a setkání později zahájil.

Katechetové ze severu Čech se při dopoledním představení a seznámení shodovali, že zvláště děti z problematického prostředí nacházejí při „hodinách náboženství“ zázemí. Jsou vděčné za blízkost a společenství, s nímž se setkávají. „Pak Kristus proměňuje i jejich srdce, a někdy dojdou i ke křtu,“ zdůraznila jedna z katechetek, která se pracovní pohybuje v prostředí nízkoprahových zařízení pro vyloučené lokality.

Jak zdůraznil P. Jurnečka, je dobře, aby se katechetové v litoměřické diecézi pravidelně setkávali: „Sdílet výše zmíněné zkušenosti. Děti se mění. A my se přitom v pastorační práci potýkáme se stejnými nebo podobnými potížemi. Protože k sobě máme často geograficky daleko, musíme také udržovat blízké

a přátelské vztahy,“ povzbudil generální vikář.

Odpoledne patřilo vzdělávání. Přípravený byl odborný seminář pedagogiky Franze Ketta s adventní a vánoční tematikou. Praktický kurz umožnil účastníkům na-

hlédnout do speciální pedagogické praxe. Kurzem katechety provedly Barbora Křivohlavá a Petra Černá, obě ředitelky pražských církevních školek.

(jmn)

Těším se na spolupráci s každým, komu není katecheze lhostejná

Od začátku podzimu se na biskupství obnovuje práce katechetického centra. Ke službě katechetům (a nejen jim) pozval biskup Barboru Nývltovou.

Komu a čemu má katechetické centrum sloužit?

Mám podporovat a koordinovat katechezi v celé diecézi. Přičemž pod pojmem katecheze si nepředstavujeme jen výuku náboženství ve školách a farnostech, ale také formaci dospělých a přibližování křesťanství lidem mimo církev. K tomu slouží například programy pro školy.

Kdo se na vás může obracet a co vlastně může chtít?

Každý, kdo se věnuje doprovázení druhých na cestě objevování hlubšího vztahu s Kristem, především vyučující náboženství, katechetové, kněží i jáhni. Nejčastěji katechetické centrum spolupracuje s laiky, kteří pomáhají s katechezí v jednotlivých farnostech. Ráda bych, aby i naše litoměřické katechetické centrum nabízelo širokou škálu podpory, od materiálů přes formační semináře až k duchovní obnově. Každý, kdo se chce věnovat katechezi, by se měl také věnovat své celoživotní formaci. Nestačí pouze absolvovat katechetický kurz. Myslím, že katechetové jedné diecéze by měli tvořit společenství, vzájemně se podporovat, předávat si zkušenosti a hledat společnou cestu. Už jsme si to vyzkoušeli při našem diecézním setkání 9. listopadu. Bylo to fajn.

Co byly vaše první kroky?

Stále se především rozhlížím a snažím se zorientovat: nová práce, nové prostředí, noví lidé. Hledám, na co mohu navázat, co funguje a je dobré. Požádala jsem kněze o jejich reflexi, abych si mohla udělat představu, jak katecheze v diecézi vypadá. Rozjela jsem se na některá vikariátní setkání a rozeslala dotazník. Děkuji všem kněžím, kteří mě mezi sebe pozvali, i těm, kteří vyplnili (ne vždy populární) dotazník. V rozhlížení mi to hodně pomáhá.

Další v pořadí bylo zmíněné diecézní setkání katechetů, na kterém jsem mohla poznat dvacítku laiků a jednoho kněze a řeholnici, kteří se katechezi věnují. Spojila jsem ho hned s prvním formačním seminářem.

Chystám také programy pro školy, které chci zvát nejen do litoměřické katedrály. Předpokládám součinnost s diecézním centrem pro mládež a centrem pro rodinu, s jejichž zástupci mám naplánovanou schůzku v prosinci.

Těším se na spolupráci s každým, komu není katecheze v naší diecézi lhostejná.

Barbora Nývltová se přistěhovala do litoměřické diecéze společně s manželem. Čtvrtým rokem studuje náboženskou výchovu na KTF UK, působí jako katechetka a učitelka ve středních Čechách.

Text a snímky Jiří Nývlt

Opravu kostela lze vyběhat nejen po úřadech

Koncerty, divadlo, kulturní a společenské akce, dobročinné trhy a veřejná sbírka - to je poměrně obvyklý arzenál akcí na podporu chátrajících kostelů, který je v litoměřické diecézi poměrně známý. V Bořislavi a Hradišti na Ústecku vytáhli v úsilí za záchranu svých kostelů ještě další kartu: sport.

Akci, ve které bylo možné běhat na dvou tratích Českým středohořím a přispět hned na dva kostely - sv. Vavřínce a sv. Kateřiny v Hradišti a Bořislavi - připravily spolky na jejich záchranu v polovině října.

Místní duchovní správce P. Marcin Saj z Bíliny si aktivitu zdejších spolků pochvaluje: „Jsou to relativně nová sdružení lidí, kteří pochopili, že když nám nepomohou, tak se to samo neopraví. Vždycky říkám, co kostelu dáte, je dobře pro vás i obec. Jsou to vesměs sousedé, kteří s církví nežijí, ale jsou nám nakloněni a jsou se ochotní nasadit pro své kostely ve své obci.“ Jak doplňuje, díky spolkové iniciativě a aktivitě je pak veřejnost ochotná pomoci. Za pozoruhodnou považuje šíři pořádaných akcí. „Já vlastně chci jen vědět dopředu, co podniknou, a moc to vítám. Tyto spolky se k tomu všemu starají o větrání, otevírání kostelů, čistí vitráže, opravují. Jsou zruční a ochotní. A k mé radosti občas chtějí i bohoslužbu. Kostelům, o které se starají, navíc dělají také publicitu - informují na Facebooku, ba i v médiích,“ chválí P. Saj.

„Běh je ta nejjednodušší forma sportu. Když se chcete hýbat, stačí botasky a jde se,“ popisuje organizátorka běžecké akce Petra Hečková, jak přišla na nápad přivydělat sportem na opravu chrámu. Už tu byly koncerty, trhy, oslava Velikonoc, Vánoce, Noc kostelů s vědomostním kvízem a literární beseda pro děti. „Pro duchovní rozvoj potřebujeme my lidé i tělo. Kulturní akce rozvíjejí ducha, sportovní nás zocelují. Co by byla duše bez těla,“ směje se Petra Hečková otázce „co ji to napadlo“.

Petra Hečková bydlí vedle kostela, a jak říká, nemůže se dívat na to, jak je opuštěný téměř po celý rok a chátrá. A tak se spolu se sestrou Lenkou Baltovou pustily do prvních akcí. „Přineslo nám to spoustu kamarádů z obce, seznámili jsme se se sousedy a stali se z nás přátelé, kteří nám teď už vždy pomáhají s organizací. Jedna tradice navázala na druhou. Pak jsme si řekli, že založíme Spolek na záchranu kostela sv. Vavřínce, takže děláme společně akce, sbíráme korunky, propagujeme a doufáme, že nás to dovede i k cíli - opravě kostela,“ vysvětluje. Dosáhnout toho chtějí s pomocí veřejné sbírky, církve, fondů ministerstva kultury, Česko-německého fondu budoucnosti a z dalších zdrojů.

Na významné svátky si tu přejí i bohoslužby. „A abychom to nezamluvili: běh je relativně bezpečný sport, a protože to letos dopadlo báječně - závodníci i sponzoři byli štedří a sousedé i přátelé hrozně moc pomohli - zveme na příští rok 18. října opět před kostelem sv. Kateřiny v Bořislavi. Chceme zorganizovat i další kategorii - vědomostní běh pro děti. Těšíme se na vás,“ uzavírá Petra Hečková s poděkováním místním sponzorům za dárky pro vítěze: Aranžérství Slabá z Hradiště - podzimní věnce a Dům na Návsi Mošnov - keramika BALTA.

Jiří Nývlt

Předávání cen. Běžci i sponzoři byli štedří a organizátoři ochotní. Příští rok se proto poběží zas. Snímek Spolek na záchranu kostela sv. Vavřínce

Snažím se měnit společnost a jít příkladem

Hana Potměšilová je patronkou Domova sv. Máří Magdalény v Jiřetíně pod Jedlovou. Je jednou z letošních držitelek Ceny Charity.

Jak vznikla spolupráce s domovem v Jiřetíně?

Vše začalo tím, že jsem byla patronkou soutěže Žena regionu, tam jsme se seznámily s vedoucí azylového domova Marcelou Dvořáčkovou, výherkyní nejen regionálního, ale celorepublikového kola. Za pár týdnů potřebovala pomoc s legislativní problematikou.

Vše se tenkrát spojilo s činností OSPODU a s ekonomickou krizí, kdy sociální služba nejen azylových domů byla podfinancována. Podarilo se nám toto téma medializovat a veřejnosti jsme vysvětlily, jaký problém mají všichni poskytovatelé sociálních služeb. Do Jiřetína jsem začala jezdit čím dál častěji. V době covidu se nám podařilo uspořádat také materiální či finanční sbírky pro kon-

krétní maminky. Pro Jiřetín se tak podařilo vytvořit síť pravidelných dárců, kteří pomáhají stále a pravidelně.

Jaký je váš názor na domácí péči?

Pro mě je domácí péče základ fungování společnosti. Zažívám to každý den, neboť má devadesátiletá babička má těžší formu Alzheimerovy choroby. Jako rodina k ní chodíme dvakrát denně, zapojujeme ji do aktivit. Dvakrát týdně ji vozíme do denního stacionáře, kde probíhá rehabilitace, trénování paměti. Čerpá zde zdravotní i sociální péči. Pokud bychom tyto aktivity nemohli z nějakého důvodu provádět, babička by musela skončit v nějakém sociálním zařízení a to je pro mě nepředstavitelné.

Podfinancování je pro mne obrovské téma, protože do zdravotních služeb jdou pracovat lidé, kteří mají odborné vzdělání, a myslím, že jsou velmi špatně hodnoceni. Zároveň se domnívám, že zdravotní a sociální služby by měly jít více ruku v ruce, nikoli být oddělovány.

Důstojné žití v domácím prostředí, nebo mnohdy i dožití, je velmi důležité pro psychický stav a bylo by dobré,

kdybychom to jako společnost mohli dopřát co nejvíce lidem.

Obdržela jste Cenu Charity.

Co to pro vás znamená?

Pro mě byl první a velký šok, když jsem vešla do katedrály sv. Víta a zjistila, že je katedrála poloprázdná a bude ještě další dvě hodiny, protože byla vyčleněna jen pozvaným hostům. Po mši svaté jsem musela opustit kolegu, který mě doprovodil, a řídit se zasedacím pořádkem. V tu chvíli jsem si uvědomila, že všichni v první řadě, kde jsem seděla i já, přebírají ocenění, tak mě napadlo, že toho vlastně moc nedělám. Jsem jen dobrý prodáváč cizí práce. Nedělá mi problém mluvit, umím vychválit práci jiných lidí. Vypadá to tak, že toho umím hodně moc, ale to umím jen díky těm úžasným lidem kolem sebe.

Cena pro mě znamená to, že mohu být inspirací pro mé vrstevníky a pro mé děti. Příklady táhnou, a pokud mohu někoho pozitivně motivovat, tak to udělám ráda. Někdo by třeba chtěl pomáhat, ale má pocit, že to, co umí, je málo.

Eva Hadašová

Tříkrálová sbírka, největší dobročinná sbírková akce v České republice, oslaví v lednu 2025 25. výročí. K této mimořádné příležitosti připravila Charita, která sbírku každoročně organizuje, speciální hudební dárek pro všechny, kdo se na sbírce podílejí – od organizátorů a koledníků přes dárců až po ty, kterým výtěžek sbírky pomáhá. Novou kolednickou hymnu Tři králové pro sbírku složil a nazpíval populární písničkář Michal Horák. K hymně zároveň vznikl výpravný videoklip

Michal Horák nebyl vybrán náhodou. Má k Tříkrálové sbírce osobní vztah – sám se jako koledník této sbírky v minulosti aktivně účastnil. „Je to pro mě čest, protože jsem od malička jako tříkrálový koledník s kamarády od domu k domu chodil a moji rodiče sbírku dodnes u nás na vesnici pořádají. Mám na tyhle roky moc hezké vzpomínky a hlavně

jsem na vlastní oči viděl, jak sbírka pomáhá – písnička se tudíž psala úplně sama,“ říká Michal Horák, který hymnu Tříkrálové sbírky zarádí i do svého koncertního setlistu. Zazní tak mimo jiné i na velkých koncertech 26. 2. v pražském Lucerna Music Baru, 27. 2. v Prvním patře v Brně a 14. 3. v klubu Mood v Hradci Králové.

Ve videoklipu si zahráli přátelé Michala Horáka, zaměstnanci Charity Česká republika, tříkráloví koledníci, ale také zpěvačka Jasmin nebo známý youtuber Janek Rubeš, kterému se v klipu podařilo chytit dalšího „zloděje“. Voiceover k videoklipu namluvil herec a dabér Martin Preiss.

Za 24 let existence Tříkrálové sbírky se podařilo vybrat přes dvě miliardy korun, které Charita využila na širokou škálu projektů, od pomoci rodinám v tíživé situaci přes podporu seniorů až po mezinárodní humanitární pomoc.

Snímky z natáčení klipu Charita ČR

K Simpsonovým by Charita nechodila

Eva Ortová založila Charitu Česká Lípa. Dílo pomoci, které společně se svými spolupracovníky vytvořila, se osvědčuje. Její práci nedávno ocenila Charita Česká republika.

Jaké byly začátky?

V devadesátých letech jsem začínala s dobrovolnou službou. Oslovovala jsem lidi v rámci farnosti. Nebylo nás moc, ale byli jsme nadšení dobrovolníci. Napojili jsme se na město Česká Lípa a pomáhali tím, že jsme navštěvovali osamělé seniory a trochu nahrazovali pečovatelskou službu, která tenkrát ještě nefungovala. Dnes jsme profesionálové.

Co je pro vás při práci s lidmi nejdůležitější?

Řídím se heslem, že se k nim chovám tak, jak bych chtěla, aby se chovali oni ke mně. Mám ráda, když jsou kolem mě lidé spokojení. Svým spolupracovníkům projevují důvěru a respekt. Snažím se s nimi věci komunikovat, zapojovat je do procesů, aby věděli, že všichni jsme součástí Charity. Každý je plnohodnotný členek, ať je na

jakékoli pozici. Chci, aby měli dostatek informací, aby věděli, proč jsem se nějak rozhodla. Chci, aby věcem rozuměli.

Obdržela jste Cenu Charity.

Co to pro vás znamená?

Uvědomila jsem si, že asi neumím přijímat ocenění. Nemyslím si, že ta cena je jen má zásluha, patří všem, kdo taďy v Charitě pracují a pracovali. To, čím je, je výsledkem jejich práce.

Jak trávíte volný čas?

Snažím se dodržovat, že je čas na práci a čas pro rodinu. K tomu též vyzývám své kolegy. Naše práce je velmi náročná a je důležité, abychom nejen pracovali, ale i relaxovali. S manželem se snažíme dvakrát v týdnu sportovat, máme dům a zahradu. Nejdražší je však pro mě rodina a s ní strávený společný čas.

Eva Hadašová

Eva Ortová při předávání Ceny Charity společně s biskupem Pavlem Posádem, prezidentem Charity Česká republika. Snímek archiv Diecézní charity Litoměřice

PŘÍPRAVA NA MANŽELSTVÍ

v DCŽM Křižovatka Příchovice

- pro všechny, kdo začínají plánovat svatbu a chtějí se na manželství dobře připravit.
- 3 víkendy v centru mládeže Křižovatka Příchovice (21.–23. 2. a 21.–23. 3., 25.–27. 4. 2025)
 - inspirativní lektoři
 - povídání v páru i s ostatními

Po absolvování kurzu obdržíte potvrzení o přípravě na manželství, které je požadováno pro svatbu v kostele.

Více info:

krizovatka-prichovice.cz
roddinnecentrum.cz

PŘEDPLATNÉ

Diecézní časopis Zdislava

- v roce 2024 vyjdou čtyři čísla
- cena 1 ks je 50 Kč

Časopis si můžete buď předplatit, nebo zakoupit přímo u vás ve farnosti.

Pokud nás kontaktujete, zašleme vám požadované číslo poštou.

Objednávky:

- písemně na adrese: Redakce Zdislava, Dómské náměstí 9, 412 88 Litoměřice
- e-mailem na zdislava@dltm.cz
- telefonicky na (+420) 734 871 023

PŘEDPLATNÉ

Zdislava – časopis litoměřické diecéze

Vydavatel: Biskupství litoměřické.

Adresa redakce: Biskupství litoměřické – diecézní časopis Zdislava, Dómské náměstí 9/9, 412 88 Litoměřice (zdislava@dltm.cz).

Redakce: Jiří Nývlt (nyvlt@dltm.cz). Grafická úprava: Miroslav Zelenka.

Tisk: Tiskárna PRIMA, s. r. o. (zelenka@primatisk.net).

Objednávky a distribuci zajišťuje Biskupství litoměřické (zdislava@dltm.cz), tel.: +420 734 871 023

Redakce si vyhrazuje právo na neuvěřitelné a krácení příspěvků.
Registrační MKČR E7397. ISSN 1211-3042 © Biskupství litoměřické

V SRDCI PANÍ ZDISLAVY

10. ročník výtvarné soutěže pro žáky MŠ, ZŠ, ZUŠ
a jednotlivce ve věku 5–15 let

ZŠ a ZUŠ Jablonné v Podještědí společně s místní římskokatolickou farností a Centrem sv. Zdislavy zve k účasti v dětské výtvarné soutěži.

Světlo dobrých skutků: Inspirace svatou Zdislavou

V SRDCI PANÍ ZDISLAVY

Dobry skutek přináší světlo do lidského života. Svatá Zdislava vynikala v dobrých skutcích. Dávala chléb chudým, přístřešek uprchlíkům, útěchu zarmouceným a Boží slovo lidem tápajícím, ošetřovala nemocné. Dobrymi skutky svítí svatá Zdislava přes staletí až do naší doby.

Doporučení pro rodiče, učitele a vychovatele: Seznamte se s příběhem svatě Zdislavy, popovídejte si o něm s dětmi a hledejte společně s nimi vhodné náměty k výtvarnému zpracování.

Formát max. A3 (čtvrtka, kreslicí karton, papír)
Technika libovolná (malba, kresba, grafika, koláž, komiks atd.)

Práci vzadu čitelně označte:

Jméno a příjmení, věk dítěte
(důležité pro zařazení do správné kategorie!)

Funkční e-mailová adresa na rodiče nebo učitele

Výtvarné práce můžete zasílat do 15. 3. 2025 na adresu:

Klášteř dominikánů, ul. Klášteřní 33
471 25 Jablonné v Podještědí

(obálku označte: V srdci paní Zdislavy)

Práce budou zařazeny do třech kategorií:
5–8 let, 9–12 let, 13–15 let

V každé kategorii budou oceněny tři výtvarné práce. Komise udělí také řadu mimořádných ocenění. Výherci získají zajímavé ceny (např. výtvarné potřeby, knihy, omalovánky, upomínkové předměty se zdislavskou tematikou, pexesa a jiné dárkové předměty).

Práce budou vystaveny v ambitech kláštera dominikánů v Jablonném v Podještědí od 4. května do 15. července 2025. Vernisáž a slavnostní vyhlášení výsledků proběhne v sobotu 3. května v 11:15 hodin v ambitu kláštera dominikánů.

Záštitu nad jubilejním 10. ročníkem soutěže převzali Stanislav Příbyl, biskup litoměřický, Lukáš Fošum OP, provinciál dominikánů a Jiří Rýdl, starosta města Jablonné v Podještědí.

Aktuální informace můžete sledovat také na facebookové stránce:
facebook.com/vsrdcipanizdislavy

Nejmladší členové scholy z Bohušovic. Snímek Jiří Nývlt

**Česká biskupská konference a
Ekumenická rada církví
Vás srdečně zvou na**

NOVOROČNÍ EKUMENICKOU BOHOSLUŽBU

za doprovodu Bohušovické scholy

Letošní téma: život

**1. ledna 2025 od 18 hodin
v klášterním kostele Narození Panny Marie v Doksanech**

Akce je přenášena Českou televizí, proto prosíme o příchod do 17:40.

